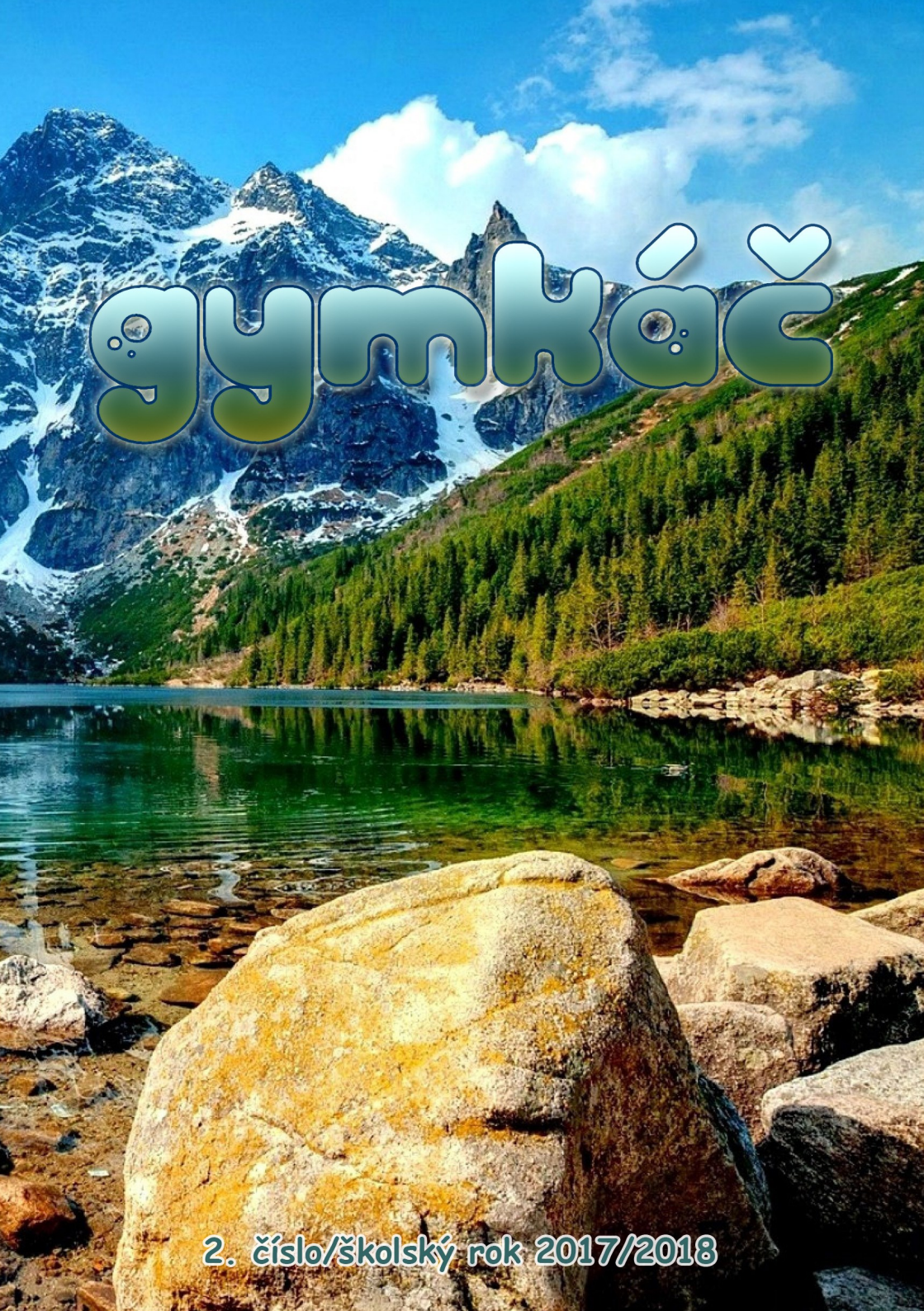

gymkáč

2. číslo/školský rok 2017/2018

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

2. číslo, jún 2018

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka Senec, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada/prispievatelia:

príma: Juraj Ficek, Nikola Furdová, Adam Vietoris, Viktor Slašťan, Samuel Gajdoš, Samuel Gul'vaš, Tereza Korvínová, Barbora Čintalanová, Martina Gajdošová, Ella Borš, Lenka Logojdová, Ella Žigová, Karolína Prokajová, Veronika Kuchtová, Simona Pešková

sekunda: Viktória Nemcová

tercia: Terka Pienčáková, Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová, Dávid Harsányi, Adam Holek

kvarta: Michal Zemko, Lukáš Mikulec

kvinta: Klára Martonková, Natália Kostková

sexta: Nina Bučeková, Mirka Maťašáková, Rebeca Vašková, Jakub Kolembus, Dominika Nagyová, Matej Kubovčák, Zuzana Lahová

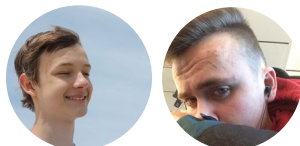
septima: Juraj Bagi, Matej Hrnčiar, Karolína Chodáková, Andrej Špila

1.A: Šimon Spurný

2.A: Peter Gul'vaš - PeterGu

Pedagogický nadhl'ad: Mgr. Dagmar Lenártová

Grafická úprava: Matej Hrnčiar

Obálka/koláže: Juraj Bagi

Editoriál

Milí Gabáci!

s príchodom koncoročného čísla Gymkáča sa vždy spája záver školského roka. A my jediné, na čo myslíme, je posledné odbitie školskej minúty, keď vykročíme z brán školy s vedomím, že sa tam dva mesiace nemusíme vrátiť. Posledné týždne boli pre nás všetkých naozaj náročné. Písomky, skúšanie, paťminútovky, slohy, nervozita a smaženie sa vo vlastnej šťave. Áno, už všetkých nás láka osviežujúca voda, oddych, dovolenky a to najcennejšie – spánok.

Ale toto obdobie malo aj pozitívnu stránku – výlety a exkurzie. Neotáľajte otvoriť toto číslo, nájdite svoju triednu fotku na exkurzii, výlete či kurze a spomeniete na zážitky, ktoré ste spolu prežili.

Avšak najprv, ako už je zvykom, vás čakajú dva rozhovory s osobnosťami a ani v tomto čísle sme nevynechali rubriku Rande pred zborovňou. Dočítate sa aj o projektoch, ktoré sa rozbehli na našej škole, alebo o našej spolužiačke, ktorá vycestuje do Kanady. Taktiež vás neminú rôzne zákutia, ktoré mnohí z vás mali možnosť navštíviť. Predsa formou prezentácie sme sa dostali až do Indočíny! Nebude chýbať ani stará známa (Ne)Kultúra. Nezabudnite si pozrieť dojmy našich spolužiakov z lyžiarskeho kurzu, či aký pocit z novej školy majú naši najmenší, alebo ako maturanti zhodnotili pobyt na našej škole.

Odohralo sa toho naozaj veľa a verím, že raz, po rokoch na stretávke, budete na tieto momenty spomínať s úsmevom na tvári.

Na záver chcem všetkým popriať príjemné čítanie riadkov, ktoré sme pre Vás pripravili a krásne dva mesiace prázdnin!

V mene redakčnej rady

Mirka Mat'ašáková, sexta

Študentská osobnosť Slovenska

RNDr. Eva Viglašová

spracovala **Mgr. Tatiána Vietorisová**

RNDr. Eva Viglašová ukončila štúdium na našej škole maturitnou skúškou v roku 2009. V akademickom roku 2016/2017 sa stala víťazkou Študentskej osobnosti Slovenska v kategórii Prírodné vedy, chémia.

Ako nám sama napísala, chémia bola suverénne jej najobľúbenejší predmet už od základnej školy, ani na gymnáziu tomu nebolo inak, čiže aj výber zamerania vysokej školy bol jasný, chémia. V štúdiu teda ďalej pokračovala na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave.

Magisterské štúdium ukončila štátnicou z Jadrovej chémie a rádioekológie a Radiačnej chémie s červeným diplomom a s Akademickou pochvalou a uznaním rektora UK za mimoriadne výsledky počas jej pôsobenia na vysokej škole. Po skončení II. stupňa si podala prihlášku na doktorandské štúdium. Nastúpila opäť na Katedru Jadrovej chémie a rádioekológie, avšak tento odbor bola, vrátane celej výskumnej skupiny v ktorej pôsobila, nútená zmeniť. Prestúpila na Katedru anorganickej chémie, kde hneď po prestupe dostala možnosť obhájiť doktorský stupeň RNDr - Doctor Rerum Naturalium s prácou na tému: Vznik rádiostroncia a využitie slovenských bentonitov pri jeho konečnom uložení.

Po zložení dizertačnej skúšky sa mohla plne venovať vede a výskumu na jej dizertačnej práci s názvom: Preparation, characterization and adsorption characteristic investigation of adsorbents based on carbon.

Absolvovala ďalšiu zahraničnú stáž na Austrian Institute of Technology, Tulln Rakúsko. Momentálne je v poslednom ročníku a pripravuje sa na obhajobu dizertačnej práce.

Počas pôsobenia na akademickej pôde sa zúčastnila množstva domácich a zahraničných konferencií, seminárov a workshopov. Napísala niekoľko vedeckých publikácií,

získala niekoľko ocenení doma aj v zahraničí. Už počas bakalárskeho štúdia sa venovala organizácii rôznych vedeckých a popularizačných prednášok, exkurzií a konferencií. Začala pôsobiť v študentskej samospráve, ktorá pôsobí na fakulte (Študentská časť akademického senátu Prírodovedeckej fakulty - ŠČAS PriF UK), kde už druhé volebné obdobie pôsobí ako predsedníčka. V študentskej samospráve Univerzity Komenského v Bratislave, ako aj v Študentskej rade vysokých škôl pôsobí ako podpredsedníčka pre sociálnu oblasť.

Tak, ako bola jej voľba jasná pred rokmi, čo sa výberu štúdia týka, cez Gymnázium Antona Bernoláka v Senci až po Univerzitu Komenského v Bratislave, taká istá by bola aj dnes, teraz už však overená mnohými skúsenosťami.

V mene celého kolektívu pedagógov jej prajeme veľa úspechov v osobnom i pracovnom živote a veľa elánu do ďalšej práce. Radi ju privítame medzi nami a našimi študentami, ktorým môže odovzdať veľa vzácných skúseností.

Rozhovor s osobnosťou

Senca...

otázky napísal a spracoval **Michal Zemko**, kvarta

V tomto čísle Vám predstavíme Senčanku pani Luciu Debnárovú. Venuje sa armwrestlingu a je mnohonásobnou majsterkou sveta, Európy, Slovenska a dlhoročnou najlepšou športovkyňou nášho mesta.

Pre tých, ktorí sa s týmto športom ešte nestretli, armwrestling je pretláčanie rukou.

Ako si spomínate na školu?

Školské časy boli moje najobľúbenejšie obdobie života. Mala som rada základnú školu, no ešte radšej som chodila na strednú školu. Chodila som sem na miestnu strednú školu, v Senci.

Ktorý bol váš obľúbený predmet?

Obľúbený predmet boli jazyky. Anglický a nemecký jazyk. Paradoxne som neobľubovala telesnú výchovu, pretože všetko muselo byť na čas, presne splnené limity a nasledovné známkovanie podľa toho. Nikdy som nemala rada veci, do ktorých deti treba tlačiť. Ich talent sa má rozvíjať prirodzene.

Armwrestling je veľmi neobvyčajný šport, prečo ste si vybrali práve jeho?

Armwrestling mi vštiepil do srdca môj otec. Keďže ho robil od začiatku, ako prišiel tento šport na Slovensko, tak som sa denne hrávala pri ňom, kým on trénoval. Prišlo mi to prirodzené, nenásilne som tým nejako napáchla. A tiež sa mi páčilo byť iná, v tom období bol armwrestling vnímaný ako čisto mužský šport, tak ma bavilo robiť niečo, čo druhé dievčatá nerobia.

Chceli ste byť už od malička armwrestlerkou?

Chcela som hlavne robiť šport a keďže armwrestling je u nás rodinnou záležitosťou, tak vyhral práve tento šport.

Ako sa pripravujete na turnaje?

Tréningy sú rozdelené podľa súťažného obdobia. Všetkému predchádza silová príprava, ktorá sa potom blíži k súťažnému obdobiu „pretaví“ do špeciálnych cvikov na pretláčanie. Sú to cviky zamerané na silu chrbta, rúk, bicepsov, zápästia a prstov. Najdôležitejšou časťou tréningov je však sparing na pretláčacom stolíku. Všetku natrénovanú silu musíte vedieť preniesť a použiť na stole. Ja trénujem v našom senecskom klube spolu s mojím otcom a chalanmi. Tam máme spoločný sparing, cibríme techniku a riešime detaily týkajúce sa zápasov.

Vraj pri zápase veľkú úlohu zohráva psychika...

Psychika zohráva až 80 percent úspechu. Dôležité je naučiť sa ale stres ovládať.

Mne sa podarilo nervozitu pretaviť do adrenalínu, ktorý pociťujem aj teraz, hoci armwrestling robím už vyše 10 rokov.

Aké ocenenie/víťazstvo si ceníte najviac?

Na každých majstrovstvách Európy a sveta som bola úspešná. Mám množstvo medailí aj z iných turnajov, no najvýznamnejšie sú určite tieto: 9-násobná majsterka sveta, 8-násobná majsterka Európy, 23-násobná majsterka Slovenska, víťazka profesionálneho svetového pohára - Nemiroff World Cup. Bola som viackrát ocenená premiérom Róbertom Ficcom, píše sa o mne aj v Oxfordskej encyklopédii známych osobností v slovenskej verzii, v roku 2015 som vyhrala oceňovanie najúspešnejších športovcov v neolympijských športoch. Bola to veľká výhra, pretože armwrestling vyhral po prvýkrát v takej nabitej konkurencii plnej kulturistov, bodybuilderov a iných nemenej úspešných športov. V mo-

jom rodnom meste v Senci som od roku 2006 stále na pódiu ako najlepší športovec. V armwrestlingu som dosiahla úplne všetko. Zopakovala som to veľmi veľa krát. A je veľmi krásne, keď vám povedia, že ste napríklad žijúcou legendou tohto športu alebo Queen of the table (kráľovná stola).

Je pri zápase dôležitejšia technika, alebo sila?

Je ťažké určiť pomer sily a natrénovanej techniky. Povedala by som, že všetko musí byť v rovnováhe. Musíte taktiež poznať slabiny svojich súperiek. Vedieť kedy a kam zatlačiť do ich rúk. Musíte byť pekelné sústredený, pretože niekedy rozhodujú priam až stotiny. Ak si nedáte pozor, súperka vám bleskovým štartom dokáže zarotovať zápästím tak rýchlo, že si ani neuvedomíte, že ste prehrali.

Aj napriek vysokej konkurencii stále vyhrávate, v čom spočíva vaše tajomstvo?

Myslím, že je to hlavne tým, že armwrestling nerobím len pre odlesk medailí. Veľmi tento šport milujem a úspechy prichádzajú prirodzene. Je to však obrovská drina. Je to náročný šport a ak sa tomu chcete venovať naplno, musíte sa mu oddať celým svojím Ja. Presne tak, ako v iných vrcholových športoch.

Ďakujem za rozhovor.

Rande pred zborovňou

V tomto predprázdninovom čísle sme vyspovedali pani PaedDr. Zuzanu Synakovú, ktorá na našej škole učí fyziku a chémiu. Vedie Chemicko-fyzikálny krúžok a bola triednou IV.A, ktorá prednedávnom zmaturovala.

Pozrime sa späť do minulosti. Patrili ste medzi obľúbených, zlých alebo vzorných žiakov?

Medzi zlých som určite nepatrla. Skôr medzi vzorných. Nevedela som si predstaviť, že by som išla na vyučovanie nepripravená. Veľmi by som sa hanbila sama pred sebou aj pred mojimi učiteľmi.

Ktorý predmet bol váš obľúbený?

Matematika a, samozrejme, fyzika a chémia.

Na ktorého vášho učiteľa dodnes spomínate s láskou a prečo?

Na mnohých. Mala som skvelých učiteľov, ale mojím vzorom bol môj triedny na ZŠ. Samozrejme ma učil matematiku a fyziku.

Pamätáte si na nejakú vtipnú príhodu zo školy, ktorá vám dodnes vyvolá úsmev na tvári?

Bola som ôsmačka a na moje 15. narodeniny som musela splniť úlohu, aby ma prijali do klubu "starcov". Mojou úlohou bolo z triedy na prízemí vyskočiť von oknom a rovnako cez okno sa vrátiť späť. Práve, keď som liezla späť, otvoril triedny dvere a zbadal ma v okne. Nasledoval pohovor, ako mám ísť všetkým príkladom a podobne. Ale úlohu som splnila.

Pamätáte si vašu prvú školskú lásku?

Áno, bolo to ešte v materskej škole.

Vždy vás to ťahalo k učiteľstvu alebo ste snívali o niečom inom?

Vždy som chcela byť učiteľkou, bola to jednoznačná voľba.

Ako dlho učíte na našej škole? Učili ste predtým aj na inej škole?

Na našej škole som od roku 1997 a učím

tu od skončenia VŠ.

Kto vám za tie roky ostal v pamäti?

Za tie roky mi ostalo v pamäti veľké množstvo úžasných študentov, ktorých som mohla učiť, ale aj tí, ktorí ma stáli veľa síl a energie. A tiež moji bývalí kolegovia, od ktorých som sa mohla veľa naučiť.

Prečo ste si vybrali práve fyziku a chémiu?

Nebola to hneď táto kombinácia. Spočiatku som chcela matematiku a fyziku, ale na gymnáziu som sa rozhodla pre chémiu. Hoci som bola výborná žiačka, taký dejepis alebo jazyky mi dávali poriadne zabrať. Bolo tam málo vzorcov na odvodenie a veľa informácií na zapamätanie.

Ako vnímate fakt, že fyzika nebýva práve obľúbeným predmetom žiakov?

Fyzika je ťažká, ale krásna a kto by mal rád ťažké veci? Ale tí, čo sa pozrú bližšie a objavia jej čaro, už ju majú v srdci.

Čo najradšej robíte vo svojom voľnom čase?

Toto je pre mňa najťažšia otázka. Momentálne mám pocit, že neviem, čo je to voľný čas, ale budem s tým musieť niečo urobiť. Mám rada dobrú hudbu a len tak niekedy vypadnúť s rodinou na víkend preč od všetkého.

Máte nejaký citát alebo motto, ktorým sa riadite?

Kiež mi Boh udelí veselosť, aby som prisvedčila tomu, čo nemôžem odvrátiť, odvahu zmeniť to, čo zmeniť môžem a múdrosť poznať rozdiel.

Skúste, prosím, doplniť: obľúbená kniha, obľúbený hudobný interpret, film a jedlo.

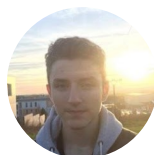
Biblia a Všeobecná a anorganická chémia od Gaža. Whitney Houston a Andre Rieu. Film neviem, veľmi TV nepozieram a málo chodím do kina, ale rada si pozriem rozprávky (keď ju vidím už piatykrát, začnem si v nich všímať fyzikálne chyby) a také ľahké oddychovky ako Denník princeznej? A jedlo - španielske vtáčiky z jeleňa.

Ak by ste si mohli vybrať nejakú superschopnosť, aká by to bola?

Zachovať si pokoj v srdci a šíriť ho okolo seba. Veľmi sa mi to nedarí.

Ďakujeme za rozhovor.

otázky napísali a spracovali **Mirka Maťašáková a Jakub Kolembus, sexta**

Ked' tvrdá práca prinesie odmenu

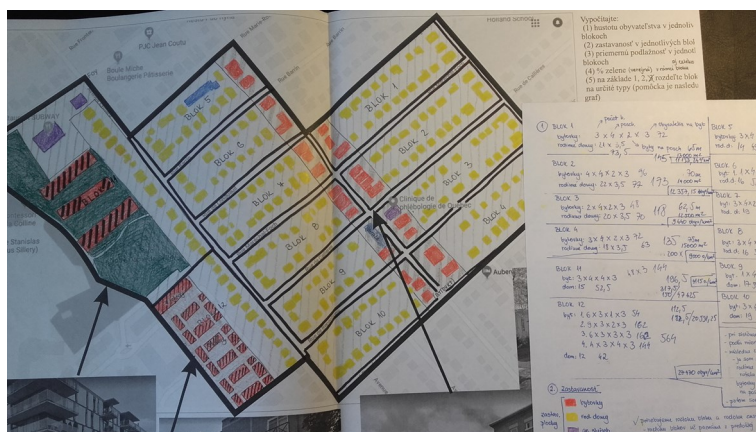

Moja cesta do Kanady

napísala **Nina Bučeková**, sexta

Krok 1: Dve kolá súťaženia

Popravde, mali by to byť tri kolá, lenže vzhľadom na dlhodobu mizivú účasť sa školské kolo vynecháva. Na krajskom a celoštátnom kole bolo mojím hlavným cieľom obstojne napísať test, ten po práci, ktorá hrá v mojej kategórii prím, má druhú najväčšiu váhu. Krajské kolo považujem, takpovediac, za povinnú jazdu, ale netvrdím, že je to super jednoduché. Celoslovenské kolo sa tento rok, bohužiaľ, konalo v Bratislave, to znamenalo, že mi súťaž tento rok neponúkla cestu na „neokukané“ končiny našej krajiny (ako rómske osady v okolí Moldavy nad Bodvou minulý rok). Pravidelnou súčasťou celoštátneho kola je exkurzia, tentokrát po okolí Bratislavy, na ktorej som sa nezúčastnila. Ja ako najväčší macher, som nezobrala do úvahy, že informácie spomenuté počas výkladu na exkurzii sa môžu objaviť na testoch, veď to tam predsa nikdy nedávali... Skoro som na to škaredo doplatila, na druhý deň vidím totiž v testoch otázku ohľadom geologickej stavby Devínskej kobyly.. už som sa s pokorou lúčila s výletom do Kanady. Mizerné dojmy vygradoval anglický test, kde ani nebola problémom angličtina. Bolo to horšie, mala som napísať 10 viet o zmenách vodného toku Dunaja, čo som nevedela ani po slovensky. Tak prišla na rad improvizácia, ktorá akýmsi zázrakom stačila na prvé miesto a bola vstupenkou do širšieho výberu na sústredenie pred medzinárodnou geografickou olympiádou.

Krok 2: Výberové sústredenie

Táto etapa cesty mi bola osudnou minulý rok. Netajím sa tým, že počas mapovania bratislavskej Karlovej vsi som sa stratila v mori panelákov na Dlhých dieloch, úlohy

a testy som úspešne pokašľala, teda len v tom prípade, keď mi časové podmienky umožnili dokončiť poslednú úlohu. Tentokrát, poctivo premotivovaná, som blúdila uličkami Prírodovedeckej fakulty smerom na Katedru regionálnej geografie s jasných cieľom. No mala som istú výhodu oproti ostatným ôsmim účastníkom sústredenia, keďže som si tým už raz prešla a náplň sústredenia bola podobná. Možno to chcelo akurát ešte intenzívnejšie roz-

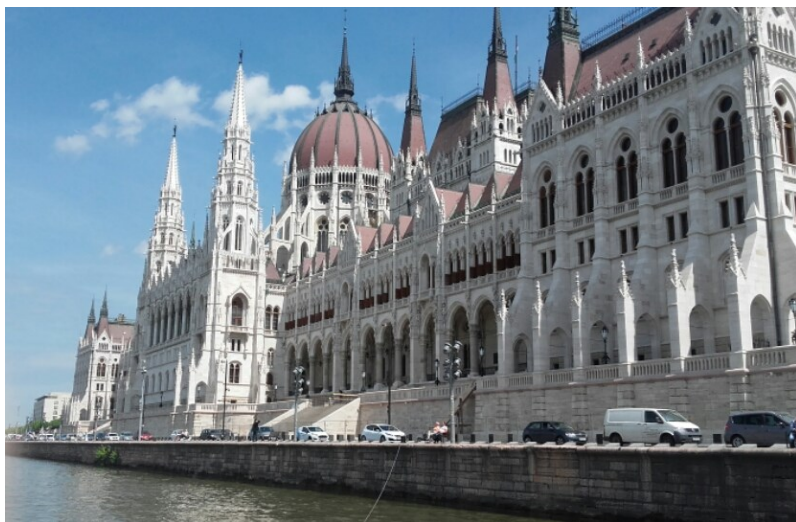

myšľať, skrátka sústredenie v tom pravom slova zmysle. Naplno sa sústrediť desať hodín denne bolo nevyhnutnosťou, z toho v priemere štyri hodiny denne boli venované testom. Po absolvovaní sústredenia sa mi zdala škola nenáročná ako nikdy, odvtedy sa v škole nudím ešte viac ako predtým. Písomky na hodinách biológie či slovenčiny sa zdajú oproti testom, ktorými nás skúšali, ako úplná pohoda. V rozsiahlych testoch sme museli ukázať praktické zručnosti, schopnosť pracovať v teréne, vedomosti z matematiky, obrovskú kreativitu a vôbec neboli na škodu výtvarné zručnosti. Napríklad doobedie bolo venované prednáške a následne sme popoludní mali štyri hodiny na terénny prieskum a následné vypracovanie úloh zahŕňajúcich počítanie hustoty zaľudnenia danej oblasti – to znamenalo počítanie poschodí a počtu vchodov bytoviek. Uvedenie do problematiky prostredníctvom prednášok by sa zdalo ako samozrejmosť, ale zdanie klame. Premotivovaný doktorand prišiel s prevratnou inováciou: načo prednášať najšikovnejším mladým geografom, keď oni poznajú obsah prednášky ešte skôr, ako sa prednášajúci rozhodne, že pôjde prednášať, čím zatienujú aj Chucka Norrisa! Tak sme ráno začali zostra testom: čo je iniciálny svah a ako vyzerať výmoľ sme si mali zrejme domyslieť, lebo odpoveď nepoznal ani strýko Google. Na záver nás čakal anglický test, tam som mala šťastie, lebo téma mi veľmi vyhovovala: našou úlohou bolo zhodnotiť ekonomiku turizmu mesta Quebec na základe predloženého článku a vymyslieť inovatívny start-up. Definitívnu bodku na záver predstavovalo interview v angličtine so slávnym cestovateľom a vedúcim katedry pánom profesorom Tolmáčim a jeho ešte slávnejšími vtipmi. Pracovníci katedry regionálnej geografie sú totiž zástupcovia subkultúry exoplanetárneho pôvodu s viac ako svojiským „humorom“, no a ja sa budem musieť skoro celé dva týždne v Kanade poctivo zabávať na týchto žartíkoch. Lebo som sa dostala do definitívneho výberu reprezentantov na IGEO.

Krok 3: 2. sústredenie

Štyria šťastlivci a jeden náhradník sme sa o dva týždne znovu stretli na ďalšom sústreďení. Úprimne som silno dúfala, že opätovný výber na utvrdenie vhodnosti reprezentantov sa konať nebude, našťastie sa ani nekonal. Prišla však iná bojová lekcia. Už nikdy nepoviem, že mám veľa domácich úloh, keď mám vyplniť stranu v pracovnom zošite. Istá členka tunajšej subkultúry evidentne verila, že aj riešitelia geografickej olympiády majú nadpozemské schopnosti, teda že nie sme závislí na základných fyziologických potrebách spánku a príjmu potravy. Toto bola domáca úlo-

ha s veľkým D, večer som sa vrátila domov celá zničená z rozsiahleho prednáškového bloku a čakal ma zoznam niekoľkých rozsiahlych cvičení. Nakoniec z toho boli takmer štyri hodiny počítania, kreslenia a vyfarbovania, úlohy vyriešené s takou 60 % presnosťou a dôslednosťou... Nasledujúci deň však dojem napravila perla najvyššej vzácnosti, keď som zistila, že najväčší klenot spoločenstva intergalaktických exotov som mala tú časť spoznať až teraz. Bolo nám povedané, že istý docent sa pomerne často odkláňa od témy a slovné spojenie „samozrejماً vec“ zmestí do každej druhej vety, osobná skúsenosť však prekročila všetky očakávania. Súvislý monológ podchytil otázky týkajúce sa nákladov na zbrojenie, agrodotácií, rapidného nárastu cien ryže v dôsledku nákladného pestovania v Taliansku, exoplanét, mimozemských vyspelých civilizácií, prvých kresťanov, americkej kultúry, mafiánov a kapitána, Jackieho Chana či zraniteľnosti európskych ekonomík vyplývajúcej z prílišnej závislosti na exporte alebo „čaptavých nosíkov“ obyvateľov Mongolska. Mimochodom, téma prednášky bola Čína. Prednášku sprevádzalo niekoľko masívnych vln nákazlivého smiechu a na záver sme sa všetci účastníci zhodli, že pán docent by mal pred sebou sľubnú kariéru stand-up komika. Teraz už len pokračovala uvoľnená atmosféra. Kto by povedal, že na geografickom sústreďení bude celé dopoludnie venované základom fotografovania a tvorbe esteticky atraktívnych prezentácií. Potom nasledovali už len výlety a počítanie sklonu svahov pri kofole a papierovačky rôzneho druhu. Neoficiálnym ukončením sústreďenia bola exkurzia do Budapešti. Keďže som centrum Budapešti videla prvýkrát, môžem skonštatovať, že všetko je tam obrovské, špeciálne zdržanie spôsobené kolabujúcou dopravou. O program počas dlhého času stráveného v autobuse sa postaral slávny pán profesor, keďže sa jeho snaha o prebudenie atmosféry nedočkala želaných výsledkov, zabavil aspoň jedného človeka. Svojho najvernejšieho fanúšika, ktorý sa vďačne zasmieja na každom žarte - seba. Som si istá, že s takýmto sprievodom sa v Kanade ani stotinu sekundy nebudeme nudiť. Ale práca pre nás, štvoricu reprezentantov, ani zďaleka neskončila, musíme vytvoriť poster, splniť zadanú domácu úlohu a vo vlastnom záujme skúšať testy z minulých ročníkov súťaže a čítať množstvo odborných textov v angličtine. Lebo medzinárodná geografická olympiáda nie je all inclusive dovolenka hradená ministerstvom školstva.

Projekty

Ročníkové projekty - kvarta

napísal **Michal Zemko**, kvarta

V januári sa na našej škole uskutočnila prezentácia ročníkových projektov. My, žiaci kvarty, sme mali jedinečnú možnosť ukázať, že postúpili do vyšších ročníkov si naozaj zaslúžime. Každý si mohol vybrať vlastnú, ľubovoľnú tému. Prezentácie teda boli veľmi rozmanité. Na spracovanie vybranej témy sme mali celý polrok. Našimi konzultantmi boli vyučujúci jednotlivých predmetov. Najprv sme si vybrali, z ktorého predmetu by sme ročníkový projekt chceli urobiť a potom sme s daným učiteľom diskutovali o vhodnej téme. Od zúčastnení sa na programovacej súťaže ŠPONGIA cez prezentácie o fotosyntéze, genetike, AM rádiách, pyramídach až po prezentáciu o móde v angličtine. Samozrejme, pred začiatkom sme všetci boli v strese, ale myslím si, že sme to všetci perfektne zvládli. Keď sme sa prvýkrát dozvedeli, že budeme robiť niečo ako ročníkové projekty, boli sme zaskočení. No ukázalo sa, že každý sa v tom svojom projekte našiel. Mohli sme ostatným a hlavne sami sebe dokázať, ako sme sa s tým vysporiadali a že na to máme.

V mene celej triedy by som sa chcel poďakovať pani profesorke Kobolkovej, ktorej vďačíme za to, že nám dala príležitosť ukázať, čo v nás je a učiteľom jednotlivých predmetov, ktorí nám celý čas dávali skvelé rady.

Zoznam prezentujúcich a ich projekty:

M. Holec – Lesné zvery

O. Michalka a O. Kubovčák – Kráľová pri Senci

Z. Neczliová, V. Horváthová a V. Hippová – Cesta slovenského žida za 2. svetovej vojny

D. Batěk – Bezdrôtové technológie

M. Zemko a T. Köppl – Senec

M. Mika – Stadt Senec (prezentácia v nemčine)

L. Leginuszová a M. Balážová – Móda (prezentácia v angličtine)
N. Rusnáková – Elektrotechnika
K. Porzer a B. Kolárik – programovanie hry v Imagine Logo
Š. Olekšák a M. Smka – programovanie hry v Pythone
M. Hlavanda – programátorská súťaž Špongia
O. Juraši – 2D geometria v počítači
A. Hidvéghy – Fotosyntéza
L. Jančoškova – Pyramídy
L. Bottlíková – Matematické súťaže
Ch. Katonová – Voda
S. Suchánek – 3D geometria v počítači
N. Rusnáková – AM rádiá
L. Mikulec – Využitie technológií vo vzdelávaní
Š. Maršalek – Virtuálna realita
S. Schmiedlová – Genetika
L- Figurová - Endemity

Naše cesty za poznáním

THE DUKE OF EDINBURGH'S INTERNATIONAL AWARD (DofE)

alebo Medzinárodná cena vojvodu z Edinburgu

napísala **Rebeca Vašková**, sexta

Školský rok 2017/2018 sa na Gymnáziu Antona Bernoláka nesie v znamení nových výziev programu DofE. Jeho cieľom je motivovať mladých ľudí k rozvoju svojho potenciálu cestou vytrvalosti a zodpovednosti. V jeho premiére je doň zapojených 21 študentov našej inštitúcie.

Trať k úspechu pozostáva zo štyroch oblastí, ktoré si účastníci prispôsobujú sami - najrozsiahlejšou z disciplín je rozvoj talentu vyhradený na dobu šiestich mesiacov, kombinovaný ako s oblasťou rozvoja fyzickej aktivity, tak i dobrovoľníckej činnosti, z ktorých obe spadajú do rozmedzia troch mesiacov. Najobľúbenejšie aktivity mladých vo veku od 14 do 24 rokov zahŕňajú hudobný nástroj, maliarske plátno, či učebnicu cudzieho jazyka. Prítomná je i turistika, joga, výpomoc v útulku, alebo práca s deťmi. Priebeh plnenia vybranej aktivity je evidovaný aplikáciou, v ktorej každý z účastníkov vytvára individuálnu sieť záznamov - v mojom prípade o štúdiu holandčiny. Záverečnou oblasťou je dobrodružstvo v podobe 2-dňovej expedície, za zámer ktorej možno určiť výskum. Po úspešnom zdaní každej zo spomenutých výziev budeme odmenení cenou DofE, udeľovanou v rámci slávnostnej celoslovenskej ceremónie na začiatku budúceho roka.

Skvelým príkladom priblíženia projektu verejnosti je vernisáž a výstava nášho maturanta Borisa Hrivňáka, prezentujúca oblasť rozvoja talentu. „Spoločenská hra“ pochádzajúca z tvorby cieľavedomého výtvarníka bola privedená k životu za pomoci jeho mentorky, pani Ivici Franekovej. Výstava diel vykresľujúcich postoje i problémy súčasného človeka je sprístupnená do 31.marca 2018 v oddelení Labyrint.

Čo sa týka dostupnosti tohto programu v GAB, počínajúc budúcim školským rokom dostanú príležitosť ako noví účastníci, tak i my, aspiranti na vyššiu úroveň.

Exkurzia Viedeň

napísala: **Simona Pešková**, príma

V jeden januárový deň sme sa príma a sekunda vydali na výlet do Viedne. Pozor na nás dávali pani profesorky Nemečková, Knutová a Brveníková. Cestou tam som počúvala hudbu a pozorovala krajinu. Keď sme prechádzali cez Prístavný most v Bratislave, spamäti som pomenovala všetky mosty, ktoré som videla. Po ceste som videla stovky vrtúľ. Prešli sme aj cez zopár tunelov.

Keď sme dorazili do Viedne, doobeda sme si poobzerali zámok Belvedere. Na obed sme boli v McDonalde. Potom naše kroky zamierili do Financion life parku,

čo je v skratke FLIP. Prehliadka nám začala o trištvrte na dve. Najprv nám všetko vysvetlili a potom nás poslali po tablety. Spravili sme si krátku testík a išli sme do prvej stanice hier. Mali sme určený príjem a mali sme ho rozdeliť na: potraviny, voľný čas, oblečenie, dopravu, sporenie a elektroniku. Ja som zaznačila: potraviny - nákup za 150 €, domácnosť - byt 250 €, voľný čas - vonku 120 €, oblečenie - 75 €, doprava - moped 70 €, elektronika - tablet, mobil, TV

200 € a sporenie - stavebné sporenie 60 €. Pri tejto hre som sa dozvedela, že 27% našich príjmov ide na domácnosť. Už som sa nevedela dočkať ďalšej aktivity. Bolo to odpovedanie na otázky. Ja som sedela za jedným z troch bicyklov a môj tím na ne odpovedal. Mne sa potom zobrazili ich odpovede a ja som mala vybrať tú správnu. Desať minút som šliapala až do vyčerpania. Našťastie sme mali namierené do globalizátora. Pozreli sme si dokument o tom, v akých podmienkach pracujú ľudia, ktorí vyrábajú tablety. Po tejto aktivite sme navštívili trezor. Naučila som sa, že predmet má tri hodnoty: materiálnu, emočnú a skrytú. Materiálna je, koľko to stojí v skutočnosti. Emočná je, keď sa ti k nejakému predmetu viažu pocity. Ty by si to nedal za nič na svete, ale pre niekoho iného je to iba obyčajný predmet. Skrytá je, keď niečo veľmi potrebuješ, napríklad si v púšti a potrebuješ vodu. V obchode za ňu dáš päťdesiat centov a v púšti za ňu dáš aj päť eur.

Na konci nás čakalo množstvo názorov. Mali sme otázku či by sme sa osamostatnili. Ja som dala nie. Má to isté výhody, ale aj nevýhody. Na záver sme si znovu dali krátku testík. Všetky odpovede som mala správne. Už som sa tešila na návrat domov. Bola som unavená. Po ceste späť sme s Veronikou hrali karty. Keď sme prišli do Senca, rozlúčila som sa s triedou a išla som domov spať.

Anketa o exkurzii vo Viedni v sekunde

anketu pripravila a spracovala **Viktória Nemcová**, sekunda

Ako sa ti páčilo vo Viedni? Išiel by si znova?

D: Samozrejme, že hej, bolo tam super, až na to počasie :).

CH: Vo Viedni bolo super. Išiel by som ešte raz.

D: Vo Viedni bolo fajn. Určite by som išla znova, minimálne by sme sa uliali zo školy.

CH: Páčiť sa mi páčilo, ale bolo to chvíľami nudné. Znova by som šiel.

D: Veľmi sa mi páčilo, možno aj preto, že som tam bola prvýkrát. Taktiež sa mi páčil obed v McDonalde.

CH: Zámok sa mi nepáčil, ale FLIP áno. Išiel by som, ale jedine s Peťom, Filipom,

Viktorom, Hanou a Peťou a zase si budeme robiť fotky pri kanáloch.

Odniesol/odniesla si si z Viedne niečo zaujímavé (skúsenosť, vedomosť)?

D: Plné brucho z McDonaldu a nové vedomosti.

CH: Musíš si poriadne obsadiť miesto v McDonalde.

D: „Nije“.

D: Áno, nádchu:)

CH: Nie, lebo som už vo Viedni veľakrát bol, ale rád by som si odtiaľ priniesol nejakú peknú fotku.

D: Veľa vedomostí o sporení, či je lepší kredit alebo paušál, že keď budeme starší, ako by sme si mali sporiť peniaze na zlé časy a viac ako polovicu dávať na bývanie...

Máš odtiaľ nejaký vtipný zážitok? Aký?

CH: Fotka pri kanáli. A to je všetko.

CH: Cesta späť s Martinom a Petrou.

D: S kamarátkou sme sa zasekli v točiacich dverách a potom som do nich narazila (samozrejme pred všetkými).

CH: Áno, krátke vtipné video.

CH: Áno. Môj spolužiak napodobňoval obrazy v zámku.

D: Určite. Na FLIPE sa jednej spolužiačke vybil tablet a kým jej priniesli nabitý, bol koniec exkurzie.

CH: Fotka pri kanáli, hasiacom prístroji, „veckách“, skrinkách, fotka pri obrazoch.....alebo to, že mi v McDonalde kamaráti dali kečup do koly, krátke video...

D: Pár vtipných momentov z McDonaldu.

Ktorá z exkurzií bola lepšia? Na zámok alebo na výstavu o finančnej gramotnosti? Prečo?

CH: V zámku ma to „moc“ nebavilo, ale výstava v banke ma bavila oveľa viac. Dozvedel som sa veľa o financiách a boli tam zábavné úlohy.

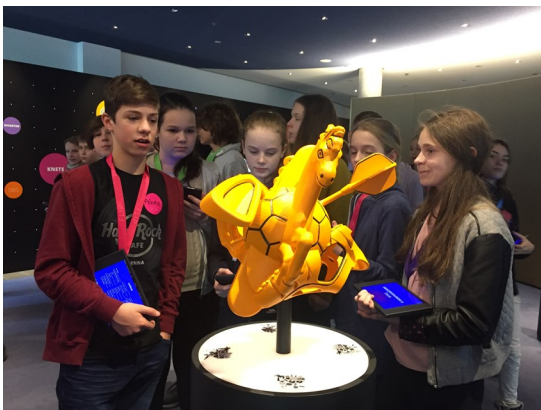
D: Určite výstava o finančnej gramotnosti, v zámku to bolo síce nádherné, ale vo FLIPE sa mi páčilo viac už len kvôli modernému prostrediu, väčšej zábave a zisťovaniu informácií.

D: Na výstave o finančnej gramotnosti to bolo zábavnejšie a mohli sme zistiť či sme sporivý génus, alebo niektorí aj sporivý antitalent.

CH: Povedal by som, že obidve boli super a vynikali v rozličných veciach.

D: Vo FLIPE bolo určite lepšie. Bolo to moderné a super bolo, že každý mal svoj tablet a výstava bola zaujímavá. Exkurzia v zámku bola nudná, nezaujali ma tie diela.

D: Určite v banke. Veľa sme sa naučili o financiách a mali sme super hry. Najlepšie bolo, že sme mohli vyjadriť vlastný názor na

dané otázky.

D: Určite o finančnej gramotnosti. Na zámku bola dosť nuda a vo FLIPE sme mali veľa interaktívnych výstav a dozvedeli sme sa niečo nové. Ale aj tak bola najlepšia exkurzia v McDonalde:).

Čo sa ti na exkurziách najviac páčilo?

D: Všetko, pretože tam bola sranda:).

CH: Cesta tam a späť, jednoducho, doba v autobuse.

D: Všetko sa mi páčilo.

CH: Že som bol s celou triedou a učiteľkou a že tam bolo veľa zábavy.

D: Vo FLIPE sa mi páčilo moderné vybavenie a ľudia, ktorí prednášali, v Belvederi sa mi páčil barokový štýl zámku. A samozrejme, nemôžem zabudnúť na úžasnú cestu autobusom späť.

CH: Všetky fotky, kde som bol.

D: No, v zámku to bol dotazník po anglicky a obrazy. A v banke to boli hry.

CH: Celá exkurzia bola super, stále sme si to užívali.

Čo sa ti na exkurziách nepáčilo? Prečo?

D: Nepáčilo sa mi to, že sme museli v banke čakať na druhú triedu.

CH: Všetko bolo super.

D: Nepáčilo sa mi, že pri odchode zo zámku začalo silno pršať a ja som nemala dáždnik.

CH: Nepáčilo sa mi stáť v rade v McDonalde, lebo to dlho trvalo.

D: Veľa toho nebolo a nič nebolo také vážne, že by sme si pokazili deň.

CH: Pršalo a nikto nemal dáždnik.,

D: Že sme čakali, kým skončí skupina ktorá išla po nás a ešte to, že sa primania v autobuse sťažovali, že sme hučali, no pritom sme si len nahlas spievali.

D: Asi to, že nám na začiatku povedali, že môžeme byť po vlastných skupinách a nakoniec sme museli byť vo veľkej skupine aj s dozorom.

GAB.sc tím na súťaži First Lego League - do tretice najlepší výskumný projekt

Osem študentov tercie a kvarty Gymnázia Antona Bernoláka v Senci: **Dalibor Batěk, Matúš Buček, Jakub Doboš, Martin Holec, Tim Köppl, Lukáš Mikulec, Róbert Nemeček a Kristián Porzer** - to je GAB.sc tím.

V sobotu 9.12.2017 sme sa zúčastnili na regionálnom turnaji súťaže First Lego League v Bratislave (FLL). Cieľom súťaže je v športovej atmosfére hravým spôsobom podporiť v deťoch a mládeži záujem o vedu a technológie, vybudovať cit pre tímovú spoluprácu a povzbudiť ich ku kreativite pri riešení komplexných úloh.

Účasť na turnaji bola vyvrcholením intenzívnej trojmesačnej prípravy. Začali sme však už oveľa skôr. Od februára do júna sme riešili korešpondenčnú súťaž Robotická liga FLL. V júni sme získali finančný dar 1000€ v programe Gesto pre mesto

(téma VZDELÁVANIE) od Raiffeisen bank. Ďakujeme za hlas všetkým pedagógom, študentom a ich rodinám aj náhodným okoloidúcim, ktorých zaujali naše roboty na seneckej pešej zóne. Zo získaných peňazí sme financovali materiál na prípravu aj štartovné na súťaži. Tímového ducha podporili aj tričká s logom tímu. Ich grafický návrh pripravil Matej Hlavanda z kvarty.

A nakoniec prišiel deň D – osem hodín plných emócií a extrémnych výkonov. Veľké rezervy má náš tím v kategórii hra na súťažnom ihrisku (robot game), zlepšili sme sa v konštrukcii robota (robot design), bronzoví sme boli v tímovej spolupráci a prvé miesto nám patrí za **najlepší výskumný projekt**. Celkovo sme na turnaji obsadili 4. miesto.

Na tomto mieste by sme chceli poďakovať všetkým odborníkom, s ktorými sme predebatovali tému Hydro Dynamics - voda a všetko s ňou spojené. V seneckom múzeu sme sa stretli s p. Fedorovou, na hasičskej stanici s p. Ďurišom, dizajn návrhu aplikácie sme doladili s p. Mikulcovou a mentorom tímu sa so svojimi bohatými skúsenosťami a srdcom na dlani stal p. Maglocký. Ďakujeme!!!

O čom bol výskumný projekt?

Tento rok bola témou voda, a tak sme sa zamerali na vodu v našom regióne – Senci. Z mnohých stretnutí s pánom inžinierom Maglockým sme si určili problém, ktorý budeme riešiť - zlé protipovodňové zabezpečenie Senca a nedostatok vody v období sucha. Najväčšiu povodňovú hrozbu predstavuje kopec za mestom pri sídlisku Bau-tech. Raz za 7 rokov napadne za 2 dni až 200 milimetrov zrážok a voda z tohto kopca potom zaplavuje susedné záhrady. Naším riešením problému by bolo vybudovanie retenčnej nádrže pod kopcom, kde voda prirodzene gravituje (steká). Z tejto nádrže by bolo vedené potrubie do záhrad, kde by si ľudia mohli vodou polievať záhrady, napr. počas období sucha. Nádrž by mala filter na čistenie vody, ktorá je zmiešaná so zemou a rátame aj s možnosťou preventívneho odpúšťania vody do mestskej dažďovej kanalizácie. V nádrži by bol na vrchu umiestnený radarový snímač, ktorý by meral výšku hladiny vody. Prevádзка nádrže by bola riadená softvérovo. Vytvorili sme grafický návrh aplikácie pre administrátora – správcu nádrže a majiteľov záhrad. Administrátor môže prezerat' stav retenčnej nádrže, uzatvárať či otvárať prívod vody do záhrad, kontrolovať množstvo spotrebovanej vody pri konkrétnych majiteľoch záhrad a má aj možnosť vypustiť vodu z retenčnej nádrže – napr. ak by bola nádrž takmer plná. Majitelia záhrad majú k dispozícii mobilnú aplikáciu, v ktorej si môžu pozrieť, koľko vody spotrebovali, koľko vody je ešte k dispozícii a môžu so správcom komunikovať.

Postrehy súťažiacich:

Timo: Tohtoročné FLL sa podľa mňa vyvinulo lepšie,

ako sme na začiatku súťažného dňa očakávali. S prehľadom sme absolvovali teamwork a som rád, že sme si z neho aj tento rok odniesli 3. miesto. Osobne ma však najviac potešilo 1. miesto z výskumného projektu, keďže to bol odbor, v ktorom som najviac pracoval spolu s Lukášom a Kristiánom. Bol som rád, že náš model, na ktorom sme sa nadreli nejeden deň, sa páčil nielen porotcom, ale vyvolal pozitívne ohlasy aj v ostatných súťažných tímoch. Stále je však čo zlepšovať, ale aj tento rok sme sa presvedčili, že sme stále lepší a lepší.

Matúš: Z môjho pohľadu sa FLL začalo vyvíjať dobre, robot vedel nahráť slušný počet bodov, a preto som sa na súťaž tešil. No opak bol pravdou. Na predstavovaní dizajnu robota robot zvládol to čo mal, ale na súťažných jazdách sa pokazilo, čo sa mohlo. Aj tak tento rok FLL hodnotím pozitívne, keďže sme opäť získali 4. miesto a získali našu prvú trofej (výskumný projekt).

Jakub: Ja si myslím, že sme sa od minulého roku dosť posunuli, nie ešte k tej dokonalosti okrem prezentácie, čo dosvedčuje aj naše prvenstvo v tejto kategórii. Myslím si, že program bol komplexnejší, ale prehľadnejší ako minulý rok. Ohľadne robot designu, bol pekný, ale tá prezentácia mohla byť aj lepšia. Program aj konštrukcia boli v pohode, ale spolu to nejako nešlo. V jazdách sme dosiahli najviac (neviem koľko) 30 bodov. Teamwork bol najlepší, dokonca lepší ako minulý rok. Vedeli sme plus mínus, čo nás môže čakať a na túto kategóriu sme sa pripravovali pravidelne.

Lukáš: Osobne ma tento rok najviac potešil výskumný projekt. Po troch rokoch sa konečne hodiny práce i stretnutí premenili na úspech a to 1. miesto. Ďalej sa mi páčil vzhľad robota, ktorý bol v tomto ročníku naozaj dobrý. Teamwork sme opäť zvládli a čo sa týka robot game, stále je na čom pracovať.

za GAB.sc tím **Lukáš, Matúš, Jakub, Timo, p.p. Martina**, tercia a kvarta

Energoland verzus Arborétum Mlyňany

napísala **Nina Bučková**, sexta

Dva kontrasty. Exkurzia vedúca do centrálnej časti Nitrianskeho kraja mala dve zastávky, a to energetické infocentrum Energoland pri jadrovej elektrárni Mochovce a Arborétum Mlyňany. Na jednej strane moderné interaktívne spracovanie tematiky energetiky a na strane druhej cesta v čase naspäť v arboréte.

Najskôr návšteva Energolandu. Skvelý prvotný dojem zabezpečila už interaktívna hra vo vstupnej hale, kde sme si sami mohli vyskúšať koľko námahy musíme vynaložiť, aby sme vyprodukovali určité množstvo energie. Nasledovali ďalšie interaktívne hry, ktoré nás sprevádzali históriou energetiky, súčasťou prehliadky bol aj 3D film a množstvo videí demonštrujúcich samotný proces výroby energie v rôznych typoch elektrární, všetko doplnené modernými infotabuľami. Atraktívne spracovaná expozícia vytvorila spolu so sviežim výkladom skvelý celkový dojem, akurát by som prijala,

keby nás expozícia uviedla ešte hlbšie do problematiky, keďže väčšina informácií (nielen) pre mňa už nebola nová. Vedela by som si Energoland predstaviť ako ideálny cieľ exkurzie pre o niečo mladšie ročníky. Každopádne, Energolandu dávam rozhodne palec hore.

Po krátkom presune autobus zaparkoval na parkovisku pred Arborétom v Tesárskych Mlyňanoch. Už z okien autobusu sme zazreli bufet vytvárajúci dojem, akoby tu zastal čas ešte pred tridsiatimi rokmi, živo pripomínajúci časy socializmu. O nič prívetivejšie nevyzerala budova, kde predávajú vstupné úplne zodpovedajúce prvotnému dojmu. Areálu dominuje zanedbaný kaštieľ s odlupujúcou sa omietkou. Prechádzajúc uličkami rozľahlého areálu usudzujem, že nebolo na škodu, že nás viedla sprievodkyňa, človek by sa tu bez námahy v chaotických uličkách stratil. Pri vstupe do areálu sa síce nachádzal plán arboréta, ale uvítala by som, keby ešte pri vstupe rozdávali mapky.

Areál je rozdelený na základe regiónu pôvodu rastlín, avšak často bolo problémom sa vôbec dopátrať k názvu rastliny nieto ešte k podrobnostiam. Rastliny sú totižto označené drobnými papierikmi úplne sa strácajúcimi v hustom lístí, to znamená, že sa treba poriadne prehrabať v korune dreviny, aj tak sa často názov rastliny nedozvie-me. Stálo by zato rastliny označiť výraznejšie a okrem latinského a slovenského názvu aspoň uviesť základné informácie a v prípade unikátnych druhov priblížiť jedinečnosť rastliny a doplniť zaujímavosti. Lebo tu môžeme nájsť skutočne unikátne druhy z rôznych končín sveta. Tunajšia zbierka rastlín sa začala utvárať ešte koncom 19. storočia a od tej doby sa tu zhromaždilo množstvo zaujímavých druhov. Mám rada rastlinky a rada by som sa dozvedela viac o jednotlivých druhoch, tentokrát sme mali aspoň výklad od sprievodkyne, ale veľa nového sme sa nedozvedeli, dážď mám prehliadku výrazne skrátil. Koľkokrát som sem išla, toľkokrát som sa tešila, a toľkokrát som bola sklamaná. Toto miesto má potenciál, ale najprv by to žiadalo určité úpravy a rekonštrukciu, a, samozrejme, propagáciu. Škoda, že je miesto natoľko zanedbané, aktuálny stav je totiž evidentný aj na návštevnosti, pritom výška vstupného je takmer zanedbateľná. V areáli možno stretnúť predovšetkým triedy školákov a dôchodcovské zájazdy, čo je dôsledkom aktuálneho stavu a nulovej propagácie. Pritom renovácia a spríjemnenie tunajšieho prostredia v kombinácii s aktívnou propagáciou by mohla urobiť z Arboréta pri Tesárskych Mlyňanoch atraktívny turistický cieľ.

Energoland je dôkazom toho, že aj naoko industriálna opacha, o ktorej nevyhnutnosti sa doteraz vedú spory, môže byť inšpiráciou pre vytvorenie kvalitného vzdelávacieho centra. Naopak, Arborétum Mlyňany pekne demonštruje, ako sa to robí na Slovensku – pamiatky, zaujímavosti a unikátne lokality ignorancia potápa do zabudnutia. Aj takto to vyzerá, keď sa štát vykašle na podporu perspektívneho odvetvia turizmu (aj vzde-lávania)...

Pizza so županom

napísala **Natália Kostková**, kvinta

V piatok 15.12.2017 Rada mládeže Bratislavského kraja (RMBRK) zorganizovala stretnutie žiackych školských rád a besedu s novozvoleným županom Bratislavského samosprávneho kraja pánom Jurajom Drobom. Podujatie sa konalo v budove Bratislavskej župy na Sabinovskej ulici v Ružinove.

Prišlo asi 100 študentov z 36 rôznych stredných škôl. Žiaci mali možnosť odprezentovať svoju školu a aktivity žiackej školskej rady (ŽŠR). Tejto akcie sa zúčastnila aj naša škola, konkrétne my členovia ŽŠR, Timotej Michalka a Natália Kostková.

Podujatie sa začalo príhovorom predsedu RMBRK Martina Kušteka. Organizátori pripravili menší workshop, ktorý bol zameraný na význam župy, župných volieb, dôvodov prečo ísť voliť a neignorovať ich. Všetci študenti sme sa pospájali do skupín, ktorým boli pridelené témy. Diskutovali sme o školstve, doprave, životnom prostredí a športe. Našou úlohou bolo vcítiť sa do roly župana a navrhnúť svoje nápady na zmenu v daných odboroch.

Okolo dvanástej hodiny prišiel spolu s pizzou samotný župan Juraj Droba. Beseda s ním trvala 45 minút a pán župan odpovedal na naše otázky týkajúce sa bezplatného cestovania, znečistenia Dunaja, vybudovania lodnej dopravy z Bratislavy do Štúrova či zdravotníctva a, samozrejme, i školstva.

Na túto akciu som išla so zmiešanými pocitmi. Nevedela som, čo mám od nej očakávať. Presedené štyri hodiny alebo užitočné poznatky? Nakoniec sa akcia ukázala ako príjemná skúsenosť s novými ľuďmi a názormi.

Slovensko bez drog

napísal **PeterGu**, 2.A

V laviciach a na miestach neskrytých pred zvedavými zrakmi sa na našej škole uskutočnila protidrogová prednáška. Už od samého začiatku mala pani, ktorá k nám prišla, veľmi pozitívne ohlasy. Vyžarovala okolo seba akúsi neopísateľnú čistú energiu, vďaka ktorej bola schopná rozdávať úsmevy všade navôkol. Prišla z organizácie, ktorá putuje po Slovensku a šíri len fakty, pravdivé informácie o drogách, no nijakým spôsobom nevnučuje mladým žiadne názory.

Od začiatku je len na nás, ako sa rozhodneme. Nerád by som im tu robil nejakú reklamu, ale podľa môjho názoru je to dlhodobá jedna z najlepších prednášok, aké sme tu mali, snaží sa dodať chýbajúce informácie o drogách, no nijako neovplyvniť naše názory. Aby keď možno raz vy budete stáť pred takýmto či iným rozhodnutím mali ste naozaj spravodlivú voľbu a nijakým spôsobom neboli zavádzaní. Majú aj krásnu stránku - Slovensko bez drog či brožúrky, kde si môžete všetko prečítať a podporiť ich rôznymi spôsobmi :).

Dozvedeli sme sa, že drogy fungujú ako nejaká bariéra, ktorá vám na pár hodín zatemní spomienky, no vašu situáciu nevyrieši, že sú návykové, takže s každým ďalším užitím prichádzajú ďalšie problémy, ktoré sa nabaľujú ako nejaká veľká snehová guľa. Až kým vás neprerastie a úplne nezavalí, pohltí. A keďže žijeme v takejto uponáhľanej dobe, ľudia často siahnu aj po takýchto prostriedkoch, väčšinou z dôvodu zúfalstva, že nevedia vyriešiť problém, či chcú na niečo zabudnúť, alebo len zapadnúť do partie. No skúste počúvať nasledujúce rady či už sú z prednášky alebo od mňa. Najlepším prostriedkom, ako vyriešiť nejaký problém, je komunikácia, ktorá, bohužiaľ, v dnešnej dobe čoraz viac zaniká, či mení svoju formu. Z vlastnej skúsenosti viem, že niekedy to naozaj nie je ľahké a treba mať na to neuveriteľné množstvo vnútornej sily a vôle, no skúste ju v sebe nájsť, premôcť sa a sadnúť si s človekom, s ktorým máte problémy a len tak podebatujte. Možno dospejete aj k uzmierneniu. Ďalšou takou kvázi radou by mohol byť únik od reality. Ak chcete niečo také zažiť, nemusíte siahnuť po zakázaných prostriedkoch, ktoré vás už nepustia naspäť, stačí si

zbaliť batohy, popýtať mamku o chleba s maslom a jednu minerálku a ísť len tak na chvíľku do prírody. Je jedno kde a hoci aj sám. Nerozmýšľajte nad ničím, len sa pozerajte okolo seba a obdivujte krásy prírody. Počúvajte spev vtákov, šušťanie listov vo vetre a či už hneď alebo po čase budete vaše problémy brať na ľahšiu váhu a nasiaknete toľkou pozitívnou energiou, že od radosti nebudete vedieť, čo robiť. A možno nájdete v sebe odpustenie...

Najlepším príkladom tohto sú Toskanci, majú tam len pár chatiek roztrúsených po pahorkatinovej krajine len s pár stromami. Sú bezstarostní a ak by ste tam niekedy zavítali, je to akoby ste sa vrátili v čase, uvidíte svet z úplne iného pohľadu, no ako som už povedal, nemusíte ísť tak ďaleko. Každý človek si občas musí dopriať relax, či už v podobe jednej alebo druhej, musí zvážiť jedine sám...

Pamätná izba Antona Bernoláka v Nových Zámkoch

napísal **Šimon Spurný, 1. A**

Vo štvrtok ráno 19. apríla nás pred školou čakal autobus. My žiaci prvého ročníka a kvinty sme mali naplánovanú exkurziu do Nových Zámkov. Vydali sme sa sem kvôli Pamätnej izbe Antona Bernoláka, ktorý v tomto meste pôsobil. Po asi hodinu a pol dlhej ceste sme sa dostali do

centra Nových Zámkov, bývalej protitureckej pevnosti. V múzeu nás rozdelili na dve skupiny. My prváci sme si najprv vypočuli výklad o histórii Nových Zámkov od doby kamennej až po koniec 20. storočia. Mesto má bohatú históriu, bohužiaľ sa v ňom nezachovalo veľa historických budov, lebo ho niekoľkokrát počas druhej svetovej vojny bombardovali. V múzeu mali vystavené exponáty z čias protitureckých bojov a z histórie mesta a okolia. Neskôr sme sa vymenili s kvintou a vypočuli sme si prednášku o živote Antona

Bernoláka, ktorý tu medzi rokmi 1797 a 1813, teda až do svojej smrti pôsobil ako miestny farár a správca mestskej školy. V rámci tejto expozície sme videli diela z obdobia slovenského národného obrodnenia, korešpondenciu A. Bernoláka a jeho niektoré knihy. Po prednáške a priehliadke nasledovala cesta domov.

Vietnam, brána do Indočíny

napísala **Nikola Furdová**, prváka

Dňa 9. 5. 2018 sa mestská kinosála v Senci pri príležitosti tretieho dielu vzdelávacieho projektu Zem okolo nás premenila na centrum Vietnamu a my sme ho prostredníctvom pútavej prezentácie celý precestovali. Informácie sme mali doslova z prvej ruky. Dvere do tejto tajomstvom opradenej krajiny plnej kontrastov nám pootvorili dvaja cestovatelia Martin Hríb a Ivan Panák, ktorí sa odtiaľ len nedávno vrátili.

Tento kus zeme precestovali od Delty mohutného Mekongu až po majestátne vápencové veže zátoky Halong. Vietnam má naozaj čo ponúknuť. Rozmanitá príroda, množstvo kultúrnych pamiatok, kulinárske špeciality, ako napríklad polievka Pho bo. Je to vlastne silný hovädzí vývar so zmesou korenia, ktoré je typické pre túto kultúru. Vietnam má však aj tienistú stránku. Stopy po vojnách aj dnes ohrozujú miestnych aj turistov. V lesoch stále vybuchujú neodistené míny a zmes látok nazývaná aj ako agent orange zanechala katastrofálne následky nielen na prírode, ale aj na niektorých obyvateľoch, ktorí sa dodnes rodia s vážnym postihnutím. Najviac ma však pohoršila skutočnosť, že psy sú vo Vietname bežnou pochúťkou predávanou v stánkoch na ulici. Čo poviete, ochutnali by ste?

Tento malý „výlet“ sa skončil krátkou diskusiou o tejto krajine, ktorá svojou bohatou kultúrou a nádhernou prírodou láka množstvo turistov. Ktovie, možno aj vy raz vyskúšate atmosféru Vietnamu na vlastnej koži.

Deň detí v číslach

napísala a anketu spracovala **Viktória Nemcová**, sekunda

1. jún je na Slovensku vždy venovaný deťom. Tentoraz však nebol venovaný len deťom, ale aj číslam. Žiaci a učitelia sa rozhodli pojať tento deň trochu netradične a urobiť z tohto dňa nielen deň detí, ale aj deň matematiky, ktorého sa zúčastnili žiaci od prímky po sextu a taktiež žiaci 1.A a 2.A. Septima a 3.A pomáhali učiteľom pri realizácii tohto dňa a maturanti boli po (dúfajme) úspešnej maturite doma. A tak sa žiaci zúčastnených tried stretli 1. júna na školskom dvore a po krátkom príhovore pána riaditeľa sa pustili do všemožných aktivít. Mali možnosť zistiť svoje IQ, skúsiť poskladať rôzne 3D skladačky, či sa naučiť vyfarbovať maľované krížovky. No a páčila sa táto akcia žiakom? Na názor sme sa spýtali triedy sekundy, ktorá sa umiestnila ako najlepšia trieda.

Páčil sa ti takýto netradičný deň detí?

Ch: Aj hej, ale vedel by som si predstaviť deň detí lepšie.

D: Aj keď matematiku nemám moc rada, tento deň sa mi celkom páčil.

D: Veľmi. Nielenže sme sa neučili, ale sme si aj precvičili matematiku.

Ch: Áno, bola to celkom sranda, ale radšej by som bol, keby sme boli vonku.

D: Áno, bolo to zaujímavé, ale najlepšie bolo, že sme vyhrali.

Ch: Áno, bolo to super. Netradične strávený MDD nás všetkých zabavil.

Boli nejaké úlohy ktoré ti robili problémy?

Ch: Áno.

D: Nie, som taká úžasná, že som vedela všetko.

D: Maľované krížovky. Tie malé boli ľahké, ale tie zložité sa jednoducho nedali.

D: Áno, ale nepamätám si aké.

Ch: Najťažšie bolo pre mňa sudoku.

Ktorá úloha bola podľa teba najlepšia?

D: Všetky boli dobré, ale najviac sa mi páčil PUB kvíz, lebo sme sa zapojili ako celá trieda.

Ch: Loďky boli zábavné, ale naj boli hlavolamy.

D: Tímovky.

D: 3D skladačky.

Ch: Kvíz.

D: Sudoku (bolo tam ticho).

Prekvapila ťa výhra triedy?

Ch: No ani nie, viac menej som to čakal, lebo ostatné triedy sa moc nesnažili.

D: Áno, myslela som si, že vyhrá príma.

Ch: Bolo mi to jedno.

Ch: Áno a veľmi, lebo som na PUB kvíz zabudol prísť.

D: Trošku (som z toho rada, ale je škoda, že sme vyhrali len 50€ namiesto tých 200€).

D: Veľmi, až som sa zľakla.

D: Nie, lebo sme vedeli, že sme jediní zodpovedali správne na všetky úlohy.

Zúčastnil/a by si sa zas?

Ch: Asi áno, ale v niektorých triedach bolo strašne teplo a radšej by som ostal vonku.

D: Áno, pokiaľ sa nebudeme učiť.

Ch: Je to zo školy, musím.

Ch: Veď nemám na výber, či?

D: Samozrejme (veľmi rada).

D: Aj tak je to povinné, takže je to jedno.

(Ne)Kultúra

Mengeleho dievča

napísala **Rebeca Vašková**, sexta

Druhá svetová vojna a jej obeť sa pre mňa stali jednou z centrálnych tém tohto školského roka.

Po prvý raz som do nich hlbšie nazrela v rámci exkurzie do nechválne známeho Osvienčimu. Názorná ukážka ľudskej zvrátenosti, akej sa mi tam dostalo, učinila spolaňovanie s "popieračmi" holokaustu oveľa náročnejším.

Keď som sa dozvedela o besede v mestskej knižnici v Senci, ktorá mala byť venovaná knižnému bestselleru Mengeleho dievča, svitla vo mne akási forma nádeje. Dúfala som, že by mohla viesť k objasneniu známych nepravd. Po krátkej ukážke z dokumentu pre RTVS sa autorka knihy, pani Veronika Homolová Tóthová, rozhodla začať lepším vykreslením vtedajšej situácie. Nakoľko hrdinka knihy pochádzala z Lučenca, ktorý bol v dôsledku Viedenskej arbitráže pripojený k Maďarsku, prvým bodom bolo práve porovnanie pomerov tamojších a slovenských. Podarilo sa jej tak zbúrať presvedčenie, že krajiny v otázke transportov nemali na výber - z Maďarska totiž začali odchádzať až o dva roky neskôr. To je, v kontraste so Slovenskom, ktoré v rámci „kresťanských hodnôt“ apelovalo na odvoz celých židovských rodín, a nielen ich mladších príslušníkov, prístup diametrálnej odlišnosti. Ďalej sme sa dostali k zrodu koncentračných táborov, ktoré boli najprv používané na samotných Nemcoch trpiacich mentálnymi chorobami. Podmienky v nich spisovateľka bližšie vykreslila už cez spomienky Violy Fischerovej, knižnej protagonistky, ktorej sa túto časť dejín podarilo prežiť. Za zmienku stojí aj ironia pokojnej smrti nikdy nepotrestaného Mengeleho, ktorý si ju kedysi zvolil za svoje dievča (dievča určené na pokusy).

Ako sa neskôr ukázalo, pani Tóthová má skúsenosti s prednáškami na školách, kde sa jej podarilo stretnúť nejedného sympatizanta s extrémistickými názormi. Tí sa, žiaľ, ukazujú byť neobľomnými aj napriek ochote poskytnúť dôverné zdroje informácií. Priklonila sa teda k záveru, že pomoc tým, ktorí sa v spektre názorov ešte len hľadajú, je vo výsledku oveľa lepšou investíciou energie. Pevne verím, že práve k tomu bude jej kniha pri čítaní smerovať.

Anglické divadlo

napísala **Karolína Chodáková**, septima

Z osudu každodennej obeť školského prostredia nás jedného dňa zachránila kultúra v podobe návštevy bratislavského Teatru Wüstenrot. Pripravený bol pre nás multikultúrny zážitok s názvom „My sister Syria“.

Hru v podaní zoskupenia The American Drama Group Europe sme sledovali necelé dve hodiny a za ten čas sme prenikli do problematiky terorizmu majúcom korene na Blízkom východe. Téma bola podaná možno na naše končiny a názory trochu netradične. Ukazovala príbeh mladej ochrankyne ľudských práv, vydávajúcej sa do Sýrie opradennej hrôzou hľadať svoju kamarátku, ktorú počas spoločného rozhovoru cez Skype uniesol Islamský štát. Za týmto na pohľad jednoduchým príbehom s rôznymi zvratmi sa však pre pozorného diváka skrýval hlboký motív poukazujúci na život bežných ľudí v krajinách priamo zasiahnutých terorizmom. Hra dovolila zbežne

nazrieť do psychiky ľudí moslimského vierovyznania, ktorí terorizmom priamo trpeli a odsudzovali ho, čo je fakt, ktorý je nie vždy prezentovaný vo verejných médiách a našinec za predpokladu, že v kritickej krajine nebol a na vlastné oči nevidel realitu, je takmer vždy odsúdený práve na spomínaný názor médií.

Relatívne dobrý príbeh bol uvádzaný v angličtine, čo bol rodný jazyk hercov na javisku. Títo mágovia ľudských emócií však pochádzali z rôznych krajín, a tak sa na doskách ozvala aj arabčina na umocnenie dojmu z príbehu i prostredia. Môj osobný pocit z predvedeného výkonu bol pozitívny a aj pomerne hlboký. Imponoval mi najmä cudzí pôvod hercov a taktiež myšlienka príbehu.

Oliver Twist review

napísala **Rebeca Vašková**, sexta

Oliver Twist is, undoubtedly still a widely recognized novel. Originally written by Charles Dickens, it is now a subject of yet another adaptation.

As the story begins, we behold a man sentenced to death by hanging. At this point, the condemned narrator reveals a past injustice, in which he relates to us, the audience, a series of rather unpleasant events.

Born of noble blood, Oliver Twist, without knowing what his origins are, grows up in a workhouse. Just like his peers, he is treated horribly. Luckily, there is a person who truly cares about his welfare and therefore decides to help him escape. With a little money in his pocket, Oliver sets out for a better future. Well, at least he thinks he does.

Then a new character appears, offering him a promising life in London. If Oliver only knew that he was about to join a group of pickpockets. Regardless of his innocence, he gets caught up in an act of thievery. Fortunately, the victim makes it clear that he is accused falsely, and even more - he decides to take Oliver under his wing.

The leader of the pickpockets - Bill Sykes - feels endangered by this. His female ally then steps in and abducts Oliver. He is then treated awfully again.

Twist's faith is not intimidated for long. The old man shortly greets him again, discovering that Oliver is actually his grandson. Although this might sound like a happy ending, not all characters get to have one.

Charles Dickens points to the omnipresent harshness of the 19th century, portraying a realistic reflection which is also sustained in this play to which we have witnessed.

Obyčajná tvár

napísala **Miriám Matášáková**, sexta

Pohodlné usadenie v sedačkách, zhasnuté svetlá, pohľady upreté na veľké plátno a zrazu sa plátno uprostred našich očí rozsvieti. Film začína a s ním aj neobyčajný príbeh.

August Pullman. Zbožňuje Hviezdne vojny, vyniká vo vede, má staršiu sestru a psa. 10-ročný chlapec, ktorého príbeh nás všetkých uchvátil a rozčítal. Auggie sa narodil so vzácnou deformáciou tváre, prečo už od malička musel absolvovať niekoľko plastických operácií. Operácie mu pomohli k tomu, aby jeho tvárička nebola tak veľmi deformovaná, ale aj napriek tomu sa od ostatných detí líšil svojím vzhľadom. Auggie mal domáce vyučovanie a jeho pani učiteľkou bola jeho maminka. Ako rástol, tým viac

chcel byť ako ostatné deti. Potom, čo mu maminka navrhla, aby nastúpil prvýkrát do školy už ako piatať, Auggie súhlasí. Na jednej strane má strach, pretože vie, že na neho budú deti ukazovať prstom a stále sa naňho pozeráť, ale na druhej sa teší kvôli vede, ktorú má tak rád.

Ako začína školský rok, je to ťažké a Auggie postupne zisťuje, kto je naozaj priateľom a kto sa na neho iba hrá.

Nebudem prezrádzať, ako príbeh končí, ak ste náhodou nemali možnosť si ho pozrieť spolu so svojimi spolužiakmi, určite si ho doma pozrite. Avšak hlavnou a najdôležitejšou myšlienkou bolo, že nezáleží na tom, ako človek vyzerá, ale na tom, že má dobré srdce, má okolo seba ľudí, ktorým mu na ňom záleží a naopak jemu záleží na nich.

Deň ľudovej rozprávky

napísal **Adam Vietoris**, prímia

Dňa 15. 3. 2018 sa trieda prímia zúčastnila prednášky v Mestskej knižnici v Senci pri príležitosti Dňa ľudovej rozprávky a zároveň aj 190. výročia narodenia najväčšieho slovenského zberateľa rozprávok Pavla Dobšinského. Prednášku, čítanie a stvárňovanie ľudových rozprávok realizovali študenti bábkoherectva a ich pani učiteľka. Najviac sa mi páčila rozprávka „Išlo vajce na vandrovkú“, pretože nám ju mladí umelci rozpovedali a zahráli veľmi humorne. Rozprávka bola o kamarátskom a odvážnom vajci, ktoré sa vydalo na vandrovkú a postupne sa ku nemu na potulkách krajinou pridávali aj jeho verní priatelia. Spoločne premohli aj nebezpečných zbojníkov, pretože spojili svoje sily, prefíkane ich vystrašili a dali

im nezabudnuteľnú príučku. Dobro, ako v každej rozprávke, zvíťazilo nad zlom.

Kráľ čitateľov

napísal **Viktor Slašťan**, prímia

Kráľ čitateľov je každoročná súťaž, ktorá sa koná na jar v Mestskej knižnici Senec. Cieľom súťaže je preveriť všeobecný prehľad žiakov piateho a šiesteho ročníka základných škôl a prímia a sekundy gymnázia v literatúre.

Pred okresným kolom prebehlo domáce kolo, ktoré je potrebné vyplniť do vopred určeného dátumu. Domáce kolo môžete vyplniť na www.stranke.kniznice alebo v papierovej podobe, ktorú si môžete zobrať v knižnici. V domacom kole sú podľa mňa úlohy ťažšie ako na okresnom, ale môžete použiť internet alebo knihy. Tento rok bola účasť najvyššia za posledných 5 rokov, v okresnom kole nás bolo asi 21.

Na súťaži som bol dvakrát a vždy tam panovala priateľská atmosféra a veselá nálada. Ceny sú pekné, s tematikou Senca a každý zúčastnený môže ísť zadarmo v máji na

výlet. Vlni to bol napríklad výlet na Trenčiansky hrad.
Kráľa čitateľov odporúčam každému žiakovi, ktorý rád číta a má základný prehľad o knihách.

Poznámka redakcie:

**Viktor získal v spomínanom okresnom kole v silnej konkurencii 2. miesto.
Blahoželáme!**

Leví kráľ v podaní Súkromnej ZUŠ

Renáty Madarászovej

napísal **Juraj Ficek**, príma

Levieho Kráľa sme určite videli všetci. Trieda príma v piatok 23.3.2018 videla tanečné prevedenie tohto filmu. Trieda bola zvedavá na to, čo ju čaká (hlavne na naše spolužiačky-tanečnice) a musím uznať, že sme všetci boli nadšení. Verzia sa, samozrejme, líši od originálu, to sa dá postrehnúť v istom momente. Totiž vo filme je otec nášho hlavného protagonistu Mufasa mŕtv, film sa to nebál ukázať. Nuž táto verzia nahrádza scénu mŕtveho otca tanečnou sekvenciou, resp. bojom. Mne osobne to neprekáža, mám rád alternatívne scenáre typu: čo by bolo, keby sa niečo stalo. Taktiež treba podotknúť, že Mufasa zostáva nažive.

Mňa osobne zaujali kostýmy, ktoré boli jednoducho úžasné. Veľmi sa mi páčil dizajn kostýmu Skara, hlavného antagonistu príbehu. V predstavení je krásne spojenie starších aj mladších tanečníkov (napríklad menšie deti tancovali ako malé levíky, motýle alebo červíky, zatiaľ čo starší tancovali ako spoločníci nášho protagonistu alebo ako pomocníci Skara, hyeny).

Chcem týmto článkom poďakovať našim spolužiačkam Lenke Logojdovej a Terezke Korvínovej za to, že nám umožnili vidieť toto nádherné spracovanie. Takisto chcem poďakovať pani Madarászovej za to, že tento projekt privedla k životu.

Umelecká duša zo 4. A

otázky pripravil a spracoval **Jakub Kolembus**, sexta

Boris Hrivňák, v týchto dňoch už abiturient nášho gymnázia, mal pred pár mesiacmi výstavu v **MSKS v Labyrinte**. Prezentoval tam svoje maliarske diela, pričom témou Borisových diel bola **Spoločenská hra**.

Požiadali sme ho o rozhovor.

Ako si sa dostal k maľovaniu?

Moja mama sa celý život venuje kreatívnym veciam. Či už maľovaniu, pretváraníu vecí alebo navrhovaniu oblečenia, ale aj interiérovému dizajnu. Môžem povedať, že vďaka nej som vstúpil do sveta umenia.

Prečo téma Spoločenská hra?

Nad názvom výstavy som veľmi dlho rozmýšľal. Moje obrazy sú inšpirované okolitým

svetom. Som veľmi otvorený človek a rád spoznávam nových ľudí. Rád počúvam ich životné príbehy, sklamania, zážitky. Keďže rád maľujem ľudí, respektíve sa nimi rád inšpirujem, rozhodol som sa, že názov musí mať niečo spoločné so spoločnosťou. Názov Spoločenská hra je metaforický. Každý sme súčasťou Spoločenskej hry. Či už to chceme alebo nie. Sme v podstate figúrky. Uvažujeme nad ťahmi, ktoré vykonáme. Ťahy, ktoré majú nejaký následok. Nikdy nevieme, či nám rozhodnutie, ktoré vykonáme, prinesie víťazstvo, osoh alebo prehru. Otázkou však ostáva, čo znamená pre teba ako človeka víťazstvo v Spoločenskej hre... Úspech? Šťastie? Peniaze? Robíme všetko preto, aby sme vyhrali, no nie vždy sú naše činy, ťahy v Spoločenskej hre správne i keď si môžeme myslieť, že sú.

Je nejaké dielo, na ktoré si najviac hrdý?

Som hrdý na všetky moje diela. Každé dielo je pre mňa niečím špeciálne. Nedokážem si vybrať jedno. Mám svojich obľúbencov, no to je práve kvôli myšlienke, ktorú skrývajú. Pokiaľ by som sa mal vyjadriť k myšlienke obrazu, na ktorú som najviac hrdý, bol by to obraz s názvom: „Plačko a jeho slzy života.“

Máš nejakú inšpiráciu, odkiaľ čerpáš nápady?

Ľudia a ich životy, to je moja inšpirácia.

Čo ťa najviac baví na maľovaní?

Keď som smutný, maľujem. Keď som šťastný, maľujem. Je to pre mňa forma uvoľnenia sa. V podstate som sám zavretý v izbe s plátnom, farbami a užívam si ten okamih. Vytváram niečo nové s nádejou, že divák sa pri tom obraze pozastaví a nad niečím sa zamyslí. Či už mu to evokuje pozitívnu alebo negatívnu vec, na tom nezáleží. Ak sa zamyslel čo i len na pár sekúnd, vtedy som spokojný a moja práca je docenená. Aspoň pre mňa. Číže odpoveď na otázku je, že najviac ma na maľovaní baví reakcia ľudí. Ich pocity z daných diel. Ich emócie. Samozrejme, že ma baví samotné maľovanie, no úprimne, z ich reakcií na moje diela čerpám inšpiráciu na ďalšie.

Plánuješ sa venovať maľovaniu aj po dokončení gymnázia?

Maľovaniu som sa venoval aj pred štúdiom i počas štúdia a určite sa budem venovať maľovaniu aj po skončení gymnázia. Pokiaľ budem mať inšpiráciu a náladu tvoriť, čo dúfam, že mať budem, tak chcem, aby mi to vydržalo čo najdlhšie.

Ďakujem za rozhovor.

Z našich slohových prác

Adam Holec, tercia

Kniha, najlepší priateľ človeka

(Úvaha)

Kniha je skutočný priateľ. Priateľ, ktorého si však prestávame všímať a upadá do zabudnutia. Prečo je tomu tak? Prečo strácame tohto priateľa menom kniha? Dnešní ľudia obklopení modernými technológiami zanevierajú na knihy hľadajú do svojich inteligentných telefónov či notebookov. Keď potrebujú niečo zistiť, pátrajú na internete. Keď hľadajú zábavu, zapnú si počítačovú hru alebo si pustia televízor. Keď sú smutní alebo ich niečo trápi, trávajú čas na sociálnych sieťach, kde si svoj hnev či smútok vybijajú na ostatných. A tak sa kniha dostáva do úzadia.

Kedysi, keď ľudia nepoznali internet, hľadali informácie v knihách. Knihy boli pre ľudí ako priatelia, ktorí vždy radi pomôžu. V knihách sa totižto ukrýva veľká múdrosť, ba dokonca by sa dalo povedať, že celá múdrosť sveta. Pravdaže je rýchlejšie a pohodlnejšie napísať do internetového vyhľadávača to, čo potrebujem a potom si vybrať z výsledkov, ktoré nám vyhladá. Áno. Znie to ako z rozprávky. Ale ako každá rozprávka má záporné postavy, ani v tomto prípade to nie je inak. Hlavnou nevýhodou internetu je to, že nie všetko, čo nám ponúka, je pravda. Väčšinou nám podáva informácie vyhovujúce vplyvným ľuďom, ktorí si za to zaplatia. Preto ak chceme nájsť pravdivé a nezmanipulované informácie, mali by sme siahnuť po knihe. Niektorí ľudia si povedia: „Načo by som čítal knihy alebo chodil do knižnice, keď mám internet?“ Dôvodov je hneď niekoľko. Čítajúc knihu sa dozvieme viac ako len to, čo sme chceli pôvodne vedieť. Po ceste do knižnice môžeme stretnúť priateľov a porozprávať sa alebo si len urobiť peknú prechádzku. Ten, kto si myslí, že internet mu dá viac ako kniha, sa mylí. Pretože internet sa opiera práve o múdrosť uloženú v knihách.

Ak nehľadáme v knihách ponaučenie, ale zábavu, či odpútanie sa od reality, nie je na tom nič zlé. Veď preto máme priateľov, aby sme sa s nimi zasmiali a aspoň na chvíľu zabudli na prácu či stres. A takýmto priateľom sa nám snaží byť aj kniha. Kníh, ktoré nás majú pobaviť alebo odnieť kamsi preč od reálneho sveta je neúrekom. Avšak aj tu víťazí televízia a počítač nad dobrou knihou. Prečo je to tak? Prečo sa ľudia hľadajú do televízorov každý večer smejú na prízemnom humore, ktorý nám televízia ponúka? Prečo deti hrajúce hry, ktoré nerozvíjajú ich fantáziu, ale naopak učia ich nenávisť, nečítajú knihy? Je to azda preto, že by knihy nemali čo ponúknuť? Nie. Ľudia sú príliš pohodlní nato, aby čítali. Radšej si pozrú filmovú verziu knihy a knihu ako takú prehliadnu. Deti nečítajú rozprávkové knihy ako kedysi, lebo vidia zlý vzor vo svojich rodičoch, ktorí tiež knihy nečítajú.

Zamyslime sa teda, ako môže z knihy urobiť opäť najlepšieho priateľa? Treba začať od seba. Ak my budeme knihu uprednostňovať pred internetom, televíziou či počítačovými hrami, všimne si to naše okolie, pre ktoré sa staneme vzorom. Ak si uvedomíme, že kniha je viac ako len predmet, objavíme v nej skrytý poklad, poklad ktorý je cennejší ako zlato. Ak si ku knihe vytvoríme vzťah, stane sa pre nás priateľom. Priateľom, ktorý vždy rád poradí, rozosmeje či uteší.

Pre mňa je kniha skutočne tým najlepším priateľom. A aj keď je dnes odsúvaná na druhú koľaj modernými technickými vymoženosťami, nič nenahradí tú krásnu vôňu papiera, lepidla a tlačiarenskej farby. Rovnako nenahraditeľný je zvuk, keď pomaly pretáčam strany. Tohto priateľa by som určite nevymenil za nič na svete. Lebo ako hovorí John Ruskin: „Knihy sú pre ľudí tým, čím sú pre vtákov krídla“.

David Harsányi, terciá

Kniha, najlepší priateľ človeka

(Úvaha)

Je úžasné, že priateľov si môžeme vyberať. Hoci kniha patrí medzi veci, často býva lepším priateľom ako človek. Za nadpisom tejto témy by mohol byť pokojne vpísaný aj otáznik. Milióny ľudí celý svoj život vložili do kníh. Napríklad v podobe literatúry faktu, vedy, prírody, rozprávok či sladko znejúcich veršov poézie. Každý si v nej nájde niečo pre seba, stačí si len vybrať. A pritom stále sme na ceste, akoby v labyrinte informácií, kde sa môžeme ľahko stratiť. Preto je dôležité správne si vybrať aj takú vec, akou je kniha.

Dnešný svet oproti minulosti prináša oveľa viac nástrah. Komunikačné technológie sú na vrchole a o pár rokov nebude čudné, keď po ulici pôjde človek s androidom a budú sa spolu rozprávať. A rozhovor s knihou padne do úzadia. Ubúda nadšencov či verných čitateľov, ktorí berúc do rúk knihu, odložia lákavý mobil alebo tablet. Pritom od veku vekov, čo existuje život na tejto Zemi, sú tam uložené osudy celých generácií, geniálnych aj celkom obyčajných ľudí, vynálezy, ktoré zmenili svet, zákonitosti prírody či jednoduché rady, ako si uľahčiť prácu a veľa ďalších múdrostí ukrytých v stranách posúvajúcich ľudstvo na ceste k poznaniu. Napriek nekonečnej vzdialenosti máme vesmír ako na dlani.

Isté príslovie hovorí, že ľudská myseľ je zabudlivá. Kniha však nikdy nezabúda, je v nej odpoveď na každú otázku. Vonia ako kvet na lúke a chceme ho odtrhnúť, aby sme si jeho vôňu doniesli až domov. Plné knižnice sú dôkazom, ako ľudia milovali knihy a tešili sa z každého písmenka ukrytého vo vnútri voňavého obalu. Hromady nepotrebných vecí ležia na policičkách aj dnes, materializmus a konzum prevýšili potenciál knihy. Mnohé kryje prach a obrovské bohatstvo, ktoré je v nich ukryté, vytráca sa z našich životov. Nebolo vždy samozrejmosťou vlastniť knihy. Niektoré sú vzácnejšie ako ligotavý šperk a urodzená šľachta v dávnych časoch sa rada pýšila obrazmi a sochami s knihou v rukách znázorňujúc spoločenské postavenie a vzdelanie.

Ako priateľ človeka nie je len kusom papiera, obyčajným predmetom, no žijú v nej postavy, ktoré svojimi príbehmi roztancujú písmenká a otáčajú strany lačne hľadáme pokračovanie deja aj dnes. Vie potešiť i rozplakať, pomôcť i poučiť. Nepozná obmedzenia, neriadi sa fyzikálnymi ani chemickými zákonmi, žije si vlastný život, ktorý jej vdýchol autor. Ľudská fantázia a predstavivosť je nekonečná. Preto nezahadzujeme históriu, osudy ľudí, múdrosti prírody či tajomstvá vesmíru a hviezd. Vždy sa môžeme niečo nové dozvedieť. Ako hovorí Galileo Galilei: „Nikdy som nestretol človeka natoľko nevzdelaného, že by som sa od neho niečo nebol naučil.“

Nedá sa popísať bohatstvo, ktoré máme v knihách nadosah. Do rúk sa nám dostávajú diela autorov z celého sveta. Každý z nich sa stáva naším priateľom otvárajúc nám svoje srdce. A my sa môžeme rozhodnúť, či to priateľstvo prijmeme. A tak kniha spája milióny ľudí, ktorí sa poznajú i nepoznajú, stávajú sa kamarátmi napriek diaľke, zdieľajú spoločné osudy, dovoľia nám cestovať v čase, plaviť sa na lodi fantázie a pritom len tak sedieť doma v kresle a cítiť napríklad vôňu mora alebo počuť hukot vln. Tieto chvíle sú šťastím a radosťou, ktoré môžeme znova a znova prežívať v priateľstve s knihou.

Matej Kubovčák, sexta
Pohľad z okna vlaku
(Umelecký opis)

Sedím a pozerám sa von oknom, v ktorom sa trocha oblačnej šede primiešalo do jemne pochmúrneho obrazu v zaprášenom okne. Telefóny, hlásenia, výkriky, šepoty, kráčanie, dych, škripot.

Kumulujúci sa chaos je zlievaný do šumu, v ktorom sa dizonancia všemožných zvukov pretvára do brilantnej harmónie. Akoby sa všetky tie rozrušené diskusie ponáhľajúcich sa ľudí navzájom vyrušili a tento súzvuk je tichší než to najtichšie ticho. Tak nepochopiteľne pokojný.

Všetci sa niekam ponáhľajú. Húfy ľudí s tvármi, na ktorých zračí únava, možno odhodlanosť doraziť ešte v ten deň do svojho cieľa sa roja na peróne. Na lavičke pri stĺpe nástupišťa je usadená žena, jej fialkaste kufre sú rozložené okolo nej. Oplýva výrazom znechutenia človeka, ktorý zmeškal svoj vlak a je predurčený ostať prilepený ku lavičke ešte na pekných pár hodín. Vedľa nej je chlapík so šedivejúcimi vlasmi, tmavým kabátom, v ruke nesúc ešte tmavší kufrík. Ostré črty a tvár preplňujúca sa brázdami len zvýrazňujú jeho prísny pohľad plný akejsi zmesi hnevu a stresu. Za ním búrlivo komunikujú nejakí robotníci v zaprášených šedých montérkach. Žiari z nich túženie dostať sa domov ku svojim rodinám a večerám, niektorí sa azda uspokojia aj len s vymoženosťami treskovo-rožkovej kuchyne. Na schodoch stojí postaršia pani s natupírovanými ružovými vlasmi a smutnými, ustatými očami. Z ruky jej visí palička, dlaň má však uvoľnenú v geste resignovanosti. Celý jej výjav vyniká zvláštnou prirodzenosťou, akoby tam stála už celú večnosť. Akoby bola predurčená len stať a byť obchádzaná ľuďmi, ktorí sa ponáhľajú tak rýchlo, že úplne zabúdajú, za čím sa vlastne ponáhľajú. Celkom s ňa dôrske stĺpy podopierajúce staroveké grécke chrámy.

Vlakový výpravca je opretý o múrik ohradzujúci podchod, cigaretu má do polovice dohorenú a so svojou píšťalkou na krku, terčíkom a ufuľanou reflexnou kombinézou-uniformou pripomína skôr postavu z rozprávky než reálneho človeka.

Ostatné bytosti sú nepodstatné. Teda aspoň môj mozog tak usúdil, pretože všetko ostatné je rozpustené vo víre vnemov na nejasnú hmlu a ponorené do hlbokkej a nepochopenej priepasti mysle. Asfalt na zemi je asi veľmi špinavý a celý zalepený od žuvačiek. Stĺpy azda hrdzavé, aj keď zväčša natreté, strop možno detto. Ako na fotografiách. Rozmazané, vágne pozadie obmývajúcce objekty úplne zreteľné a konkrétne.

Rovnako vystreľujú aj štipľavosť zaschnutého potu zmiešanú s až jemne dráždivými, fádnyimi odtieňmi prachu. Ostrý výraz čierneho korenia, akcenty horčice, kyslosť octu a temperament anízu v tomto prípade nijako neevokujúci nič vianočné, spolu pod nálepkou potu tvoria úplne netušené, bezmála impozantné rozpätie vôní. Tejto pachovej mikrokatastrofe nijako nepomáha ružový parfém až surreálnej sladkosti. Taký, od ktorého páli hrdlo a so slzami v očiach si človek predstaví najprv záhoň ruží, tie sú však bezprostredne obrátené na abstraktné a neprijemno-neprirodzené umelé zjavy. A predsa sa reprezentantka oného parfumu tvári úplne nezávisle, akoby vôbec nenarúšal jej vnútorný pokoj. Pery má vykrútené v jasnom obraze arogancie, ukazujúci odpor voči pre jej osobu podradným spôsobom presúvania sa. Ani čo by sa silou-mocou snažila vytrhnúť z hladiny cestujúcich vlakom a len na nich pozerat' z výšin ako na bezvýznamnú spodinu. Zatiaľ však sedí na sedadle v špinavom vagóne a nezmôže sa na nič viac než na bezradné klipkanie predĺženými riasami sprevádzané tichými, vysokými stonami. Necháva všetkých navôkol v túžbe na pominuteľnosť, ktorá temer sála z očí okolitého ľudu s ňa teplo sálajúce z rozžeraveného kozuba. V tom sa vlak pohol.

Zuzana Lahová, sexta

Pohl'ad z okna vlaku

(Umelecký opis)

Zbežným pohľadom som prebehla po ľuďoch sediacich okolo mňa. Skupinu spolucestujúcich tvoril starší pán, ktorého som pomenovala Tomm Lee Jones. Hlavnými aktérmi tohto spojenia muža z vlaku a slávneho herca boli ich pohľady – rozprávali smutné príbehy. A navyše v onom oproti sediacom človeku som videla, že keby sa usmial, jeho oči by sa premenili do dvoch úzkych ostrovčekov sálajúcich teplo a láskavosť. Jednoducho typický Jones. Ďalšími cestujúcimi bola matka s dieťaťom. Mama bola útla, tichá a jej rovnako útla a tiché dievčatko mi svojimi zlatistými vlasmi v dvoch vrkočoch náramne pripomínalo Bambuľku.

Po tejto letmej analýze som vedela, že ma čaká príjemná, ničím nerušená cesta. Usalašila som sa hlbšie do sedadla, bradu oprela o dlaň a zahľadela von oknom. Vlak pomaly zrýchľoval, nástupište sa vzdaľovalo a ako sme opúšťali osadu, tak sa i moje myšlienky sa uberali od svetských problémov smerom k výšinám. Začala som vnímať krajinu rysujúcu sa predo mnou. Sprvu bolo všetko jednotvárne, no po čase sa rozľahlé jačmenné polia na pláni transfigurovali do jemne sa vlniacich, lúkou porastených kopcov. Miestami na nich rástli aj tmavozelené skupinky smrekov. Nevidela som však jediný strom, ktorý by stál osamote. Akoby tieto živé ruky zeme vedeli, že v jednote je sila a nechceli byť slabé. Krajina sa vlnila a vlnila, pomaly sa zdvíhala sťa more pred búrkou. V diaľke, temer až na samý pokraji horizontu, sa črtala vysoká vrchovina. Pod šesťdesiatpäť stupňovým uhlom vzhľadom na zem sa moje zreničky upreli na nebo. Pripomínalo mi obraz, ktorého podkladová farba bola sýtomodrá, presne taká sýtomodrá, akou sa vyznačoval Blu a Perla z filmu Rio. Husté malé chuďáče bielej zas vyzerali ako zasnežené pole poorané akýmsi nebeským traktorom. Chuchvalce oblakov sa však nad už spomínaným pohorím v diaľave spájali a pre zmenu pripomínali vodorovné ťahy štetcom takým hrubým, že to mohol byť aj zväzok konského chvosta. Cez medzery medzi oblakmi nenásilne presvitali slnečné lúče, obohacovali oblohu o žiarivé odtiene belasej žltej. Na tomto bledom pozadí čierny vták, ktorý sa objavil v mojom zornom poli vynikal ako zrnkó maku medzi zubami – malý a predsa ho nebolo možné prehliadnuť. Vlak spomaľoval. Vták krúžil vo vzduchu. Vlak zastavil. Vták tiež. Vznášal sa nad zemou, ako keby preňho neplatil Newtonov zákon. Tomm Lee Jones odišiel. Vták stále levitoval. Prisadli si Itt a Lurch – vlasatý a vysoký. Vták vytrvalo plachtil, sťa by visel na neviditeľnom motúziku. Vlak nadobúdala dynamický stav, ibaže vták sa neponáhľal napodobniť ho. Následkom toho som ho takmer hneď stratila z dohľadu. Získali sme rýchlosť a svet okolo mňa sa zas vlnil v sínusoide.

Zrazu bola všade tma a hluk sa zdvojnásobil. Boli sme v tuneli. Poznala som tú trasu naspamäť a vedela som, čo bude za ním. Úplne iný svet a naozaj. Keď sme vyšli, už ma neoslepovali farby bielej, zelenej, ale sme sa objavili v tmavom, tajomnom lese. Z oboch strán sa nad nami dovysoka týčili ovisnuté konáre stromov, prepletajúce sa, sťa by tvorili akúsi hranicu medzi tmným prostredím pod nimi a tou krásnou oblohou, ktorú som poznala z pohľadu pred tunelom a teraz som sa mohla iba domnievať, že tam niekde je. Medzi nahusto rastúcimi pňami som rozoznávala, ako udupané suché ihličie udávalo zvieracie chodníčky, ktoré som pri tej rýchlosti mohla zazrieť len letmo. Dlho sme brádzili týmto lesom, pričom som popustila uzdu svojej fantázie a vymýšľala všakovaké filmové scenáre, ktoré by sa tam mohli natáčať. Niečo na spôsob Hobita alebo Eragona. Časom les zredol, vládu prevzala vysoká tráva. Vlak akceleroval, lež v protismere. Pri starom, starom, ošúchanom dome barokového

štýlu, ktorý pripomínal malý kaštieľ, zastavil. Opustila som Bambuľku, ktorá sa mimochodom vôbec nepodobala na Bambuľku, ako ju poznám z detstva, jej mamu, i dvoch smejúcich sa ČLENOV RODINY Adamsovcov a vystúpila som. Prvým nádychom som vdýchla vôňu smrečiny a húb a vnímala som, ako mi čerstvý vzduch pulzoval krvou až do končekov prstov. Už iba v podvedomí som počula pravidelne sa zrýchľujúci rytmus vlaku a keď som sa obzrela, videla som len vzdiaľujúce sa červené svetlá.

„Ďakujem,“ šepla som. Vstupujúc do krajiny hôr, ktorá sa mi vždy spájala so slobodou, som cítila, ako zaťažujúce veci zo mňa opadli a zostali na koľajniciach. Budú tam poslušne čakať, kým sa nevrátim.

Jakub Kolečus, sexta

Miesto, kam sa rád vraciam

(Umelecký opis)

Je veľa miest, ktoré by som rád navštívil znovu. Či už sú to dovolenkové a výletné destinácie alebo obydlia mojich príbuzných. Jedno miesto ale v mojom srdci dominuje, pretože som s ním častom kontakte. Je to dedina, ktorá síce neponúka kino ani obchody, no ponúka to najcennejšie. Matku prírodu a to v celej svojej kráse.

Po dlhej dvojhodinovej ceste, ktorou nás sprevádzajú líšky, srny a iné živočíchy, sme všetci šťastní, že môžeme vystúpiť. Už pri vstupe do dediny zvanej Beluj nás nemo víta náš vysoký kamarát. Stará lipa. Akonáhle otvoríme bránu k záhrade tiahnucej sa až k širokej lúke, ako prvú si všimneme širokospektrálnu ponuku kvietkov, ktoré ale čoraz väčšími štekli dotieravá tráva. V strede záhrady mlčí vyhasnuté ohnisko, ktoré sa neraz stáva centrom rodinného kruhu. O kúsok ďalej sa poctivo zoraďujú stromčeky snažiac sa konkurovať tomu najvýraznejšiemu porastu. Spomínanej starej lipy. Počas teplých slnečných dní, keď jedávame vonku, nás tento prírodný mrakodrap chráni pred oslepujúcou žiarou a vďaka svojmu tieňu vytvára dokonalú atmosféru. To jediné, čo je schopné porovnávať sa s našim unikátom, je samotná chalupa so svojím viac ako pokročilým vekom. Toto však nie sú jediné dôvody, pre ktoré sa na Beluj rád vraciam.

Pás stromov vedľa lipy oddeľuje našu chalupu od čohosi zázračného. Lúky obohatenej o stovky nádherných kvetov, ktoré sú magnetom pre môj umelecký inštinkt. Každých desať sekúnd prechádzky vo mne vzbudzujú podnet vytiahnuť svoj fotoaparát a navždy tak zachovať fantastický pohľad. Tieto lúky plnia aj úlohu divadla, v ktorom sa nám zvyknú predvádzať srnky a jelene. Celú rozprávkovú krajinu zdobia zo všetkých strán vrchy. Tie svojou veľkosťou kladú dôraz na svoju krásu, ale zároveň zakrývajú úžasné miesto, pre ktoré sa, žiaľ, stávajú múrom. Veru, oblasť, ktorá mi tak veľmi prirástla k srdcu, je zabudnutá.

O niečo vyššie máme možnosť sprostredkovať svoje pocity tvorcom tejto nádhery. Je tam totiž zabudovaný kamenný kríž. Na tom mieste si uvedomujem jednak hĺbku svojej viery, ale aj benefity tohto sveta, ktoré svojím čarom rozhodne prekonávajú hromadu nenávisť, ktorú my ľudia plodíme a, žiaľ, aj šírimo. Ťažko opísať ten okamih, keď ďakujete Bohu za všetko, čo vám dal. Navyše, keď sa nachádzate na jednom z jeho najhodnotnejších diel. Je určite škoda, že takýchto miest čoraz viac ubúda, lebo sú nahrádzané panelákmi. A práve preto pre mňa toto miesto tak veľa znamená. Navonok len stojím so vzopätými rukami a s úžasom hľadím na kríž. No vo vnútri mi prúdia hormóny zvané adrenalín a v hlave sa mi striedajú myšlienky ako tovar na bežiacom páse.

Keď vyprchá vlna emócií, ktorú vo mne príroda vyvolala, môžem sa vrátiť domov. Opäť o niečo pozitívnejší a naplnený istotou, že život nie je zlý, ak využívame všetky krásy, čo nám ponúka.

Andrej Špila, septima

Zármutok znesieš sám, ale o radosť sa musíš podeliť

E. Hubbard

(Úvaha)

Príčiny sa líšia od človeka k človeku, no každý z nás počas života upadá do zármutku. Tento stav je charakteristický úplným uzavretím do seba samého. Naša myseľ sa vtedy nedokáže sústrediť na nič iné, než na zdroj našej bolesti. Často si ho však pletieme so smútkom. Smutní môžeme byť pre akúkoľvek maličkosť, hoci aj ak sa nás slnko rozhodne neprivítať tak vrelo ako iné dni. Zármutok nastáva, až keď sa dostávajú veci či ľudia, ktorým sme dali kúsok svojho zo svojho srdca, mimo náš dosah. Ináč povedané, keď je ohrozená naša identita.

Práve v tie dni plné chladu skladáme poslednú kartu a všetky naše sny a nádeje miznú v hustej hmle našich spomienok. Práve v tie dni, keď sa nám zdá, že všetci okolo nás majú životy zo zlata a ľudia, ku ktorým najviac vzhliadame, nás sklamú. Odkladajú našu šťastnú masku opona padá a my vidíme, akí ľudia skutočne sú. Vidiac naše utrpenie namiesto podpory nám darujú len krivý úsmev. Toto správanie však nie je ničím zvláštne, pretože každý človek má problémov aj za dvoch a pohľad na niekoho, kto trpí čo i len o trochu viac, im spôsobuje hrejivý pocit nadradenosti. Preto sa so svojimi démonmi musí každý vysporiadať sám. No vždy sa nájde niekto, kto aj napriek všetkým našim varovaniam je ochotný nám pomôcť.

Pevne verím, že nikto nemusí takéto obdobia znášať sám. Možno sú ťažké, no sú aj nevyhnutnou súčasťou zdokonaľovania nášho charakteru. Na to, aby sme ich zvládli, sú tu tí, ktorí zostali pri nás aj v našej najslabšej chvíľke, keď sa všetci ostatní otočili chrbtom. Práve oni nám dávajú nádej, že možno nebudeme s našimi démonmi uväznení navždy.

Osobne si nemyslím, že by sa zármutok mal znášať sám. Na jednej strane, ak ho prekonáme sami, dokážeme si, akí sme silní a staneme sa ešte silnejšími. Platí tu výrok nemeckého filozofa : „Čo ťa nezabije, to ťa posilní“. No čo ak sa nám to nepodarí? Stojí nám tento pokus navýšiť si ego za daň, ktorú zaplatíme v prípade neúspechu?

V našich životoch však spravidla prevláda viac radosti, to len my sa príliš zameriavame na to zlé. No nie je to ľahká úloha, vedieť sa od negatívnosti odosobniť a sústrediť sa na pozitíva. Keď sa z niečoho tešíme, či sme hrdí na svoje úspechy, mali by sme sa s tým podeliť. Nikdy nevieme, koho práve inšpirujeme k pozitívnym zmenám v živote. Tým si tvoríme aj naše vlastné šťastie, čo je vlastne len mozaika, ktorú si skladáme z drobných radostí a láskavostí každým dňom.

V dnešnej smutnej dobe, v ktorej je šťastie zakázaný termín a depresia súčasťou každodenného života, treba ľuďom ukázať, aké dôležité je sa tešiť z maličkostí a neustále sa zdokonaľovať. Čím väčší progres spravíme, tým šťastnejší a sebavedomejší budeme. No nemali by sme za šťastie považovať len to, čo nadobudneme alebo ciele, ktoré dosiahneme. Samozrejma vec ako to, že máme možnosť spávať so strechou nad hlavou, môže byť pre mnohých ľudí nesplnený sen. Máme jednoducho šťastie, len si to neuvedomujeme, pretože je v ľudskej náture chcieť stále viac ako práve máme. Stačí sa teda zamerať na to dobré a svet sa hneď stane lepším miestom.

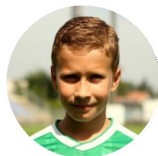
Pohl'ad do zrkadla...

Tentokrát vám predstavíme našich najmladších – triedu príma. Tvorí ju 29 žiakov, z toho je 16 chlapcov a 13 dievčat. Ich triednou profesorkou je Mgr. Lucia Nemečková.

Požiadali sme ich, aby sa pokúsili charakterizovať.

Naše dievčatá

za chlapcov prímy spracoval **Adam Vietoris**

Dievčatá z našej triedy sú milé a každý deň usmievavé. Dá sa na ne spoľahnúť pre ich trpezlivosť a aktivnosť na hodinách, a aj kvôli tomu ich máme radi. Ich pracovitosť sa prejavuje aj na našej triede. Myslia aj na veci, na ktoré my chlapci zabúdame. Vzorne sa pripravujú na vyučovanie a dbajú aj na svoj výzor.

Aby sme ich len nechválili, majú aj zopár mínusov. Napríklad niekedy nám prekáža, keď sa po telesnej výchove v našej triede sprejujú. Niektoré chodia vo vyzývavom oblečení, aj keď sú podľa nás ešte primladé, ale čo už, zvykli sme si. Prekvapujúco týmto štýlom obliekania búrka pozornosť niektorých chalanov (však, Peter?). Aj keď je GAB výber tých najmúdrejších, niekedy sa tomu čudujeme, pre ich šialené nápady. Ale napriek tomu iné spolužiačky by sme si nevedeli predstaviť, pretože ich máme radi.

Naši chlapci

za dievčatá prímy spracovala **Veronika Kuchtová**

Chlapci v našej triede sú milí, usilovní, ale sú to aj veľkí výmyselníci. Dobre vychádzajú nielen medzi sebou, ale aj s dievčatami: nemajú problém požičať nám školské pomôcky a v kolektíve si celkom rozumieme. Aj keď sú každý iný, prevažne ich zaujíma šport, počítačové hry (Fortnite) a matematika. Nielen na hodinách, ale aj vo voľnom čase sú vtipní a nikdy s nimi nie je nuda. Okrem toho sú inteligentní a dá sa na nich spoľahnúť.

Niekedy im ale v hlave skrsne nápad, ktorý nedopadne práve najlepšie. Typickým príkladom sú naháňačky a rôzne vylomeniny. Sú to proste chlapci, ale my im ich šibalstvá odpustíme. Napriek tomu sme jeden tím a navzájom si rozumieme a pomáhame.

Anketa v príme

Čo sa ti na novej škole najviac páči a čo ti, naopak, príliš nevyhovuje?

CH: Na novej škole mám veľa dobrých kamarátov a sme výborný kolektív. Navzájom si pomáhame a podporujeme sa. Nevyhovuje mi, keď sa nerešpektujeme.

CH: Páči sa mi na škole celkovo väčšia profesionalita, napríklad suplovanie. Taktiež mi tu chutí v školskej jedálni. Neprekáža mi asi nič.

D: Páči sa mi, že sa naša škola zapája do rôznych aktivít a súťaží.

D: Rozhodne sa mi páči kolektív. Sme veľmi dobrá partia. Naopak, nie som veľmi spokojná so školskými obedmi.

CH: Celkovo sa mi tu páči, ale asi najlepšie je, že skôr začíname a skôr končíme.

D: Páči sa mi kolektív a automat. Nepáči sa mi prístup niektorých učiteľov.

CH: Mám tu lepších spolužiakov ako na starej škole, ale to ranné vstávanie ma naozaj štie.

D: Najviac sa mi páči, že tu máme super učiteľov. Nevyhovuje mi Hejného metóda.

Našiel/našla si si tu nejakú záľubu?

CH: Áno, veľmi sa mi páči robotika.

D: Ja som si nenašla zatiaľ žiadnu záľubu.

CH: Áno, spoznal som tu krúžok žurnalistiky. Baví ma to a rád píšem články vo mojom voľnom čase.

CH: Áno, ale nenazýval by som to našiel, skôr nešťastnou náhodou objavil.

D: Bedminton.

D: Celkom dobrý krúžok je tu Geocaching. Páči sa mi riešiť úlohy a hľadať indicie.

D: Chodím na školský krúžok Geocaching a veľmi ma baví.

CH: Okrem dejepisu s p. p. Maľom, robotiku.

CH: Krúžok robotiky ma veľmi baví.

CH: Určite Geocaching.

Ako dlho sa pripravuješ na vyučovanie?

CH: Ako kedy. Niekedy vôbec, inokedy aj 3 hodiny, ale to sú špeciálne prípady. Od-

hadol by som to na približne 7 hodín týždenne.

CH: Ako kedy, ale aby som nevyzeral ako zlý žiak, tak sa učím (niekedy).

D: Snažím sa pripravovať na každú hodinu, približne 15 minút na každú hodinu. Ak máme písomku, tak sa zvyknem učiť aj 3 - 4 hodiny.

D: Podľa toho, koľko máme písomiek. Niekedy 15 minút a niekedy 2 hodiny.

D: Na vyučovanie sa priemerne pripravujem 1 a pol hodiny denne. Niekedy aj viac, niekedy menej.

CH: Maximálne 30 minút denne.

CH: Ledva hodinu.

Ak by si mohol/mohla, zmenil/a by si na škole niečo?

D: Nech máme v každej triede interaktívnu tabuľu a menej písomiek.

D: Nechcem byť zlá, ale zmenila by som obedy.

D: Asi nič, veľmi sa mi tu páči.

D: Zmenila by som Hejného metódu a pridala na toalety viac toaletného papiera.

D: Asi nie.

CH: Mohli by sme mať viac riaditeľského voľna.

D: Aby sme mali viac telesnej.

D: Trošku by som zväčšila telocvičňu a vymazala by som všetky pohoršujúce obrázky a nápisy na skrinkách.

CH: Aby boli nejaké riaditeľské voľná.

CH: Na škole by som nezmenil nič. Páči sa mi tu a nechcem odtiaľto odísť. Keď budem maturovať, bude mi smutno za touto múdrou školou.

Kto je Tvoj najobľúbenejší profesor/profesorka?

CH: Moji najobľúbenejší profesori sú hlavne p. p. Strivinská, lebo je milá, zábavná a usmievavá. Ďalej je to p. p. Maľa, ktorý má zmysel pre humor a veľmi dobre vysvetľuje učivo.

CH: P. prof. Maľa a p. prof. Ivanová.

CH: P. prof. Nemečková, p. prof. Macková a p. prof. Slávko Maľa.

CH: Medzi mojich obľúbencov patrí p. p. Maľa, p. p. Lenártová, p. p. Drobná a p. p. Nemečková.

D: Mám rada p. p. Nemečkovú, p. p. Strivinskú a p. p. Drobnú.

D: Mám rada p. p. Strivinskú, p. p. Drobnú, p. p. Ivanovú a p. p. Babiakovú.

(poznámka redakcie: p.p. Nemečkovú uviedli žiaci 16-krát, p.p. Maľu 19-krát)

Ktorý predmet máš najradšej? Prečo?

D: Telesná výchova, nemčina a angličtina, pretože ma bavia a mám z nich dobré známky.

CH: Baví ma nemčina a nemám pri nej stres.

D: Výtvarná výchova je na 1. mieste, úžasná je tu telesná a ani vo sne by mi nenašlo, že nemčina je taká super!

CH: Neviem, radšej nepoviem, nerád by som si pokazil priemer.

CH: Najradšej mám telesnú výchovu, lebo hráme skvelé športy a máme výborného p. učiteľa. Môj druhý obľúbený predmet je výtvarná výchova, lebo máme tiež výbornú p. učiteľku a pri maľovaní pozeráme filmy a je to relaxačný predmet.

CH: Informatiku, pretože obľubujem technológie a dejepis, pretože sa zaujímam o históriu.

CH: Asi matematiku, fyziku a výtvarnú. Nechcem sa chváliť, ale preto, že mi idú.

CH: Angličtinu, pretože je na nej zábava a v živote je aj dosť dôležitá.

D: Mám rada (resp. najradšej) občiansku náuku. Fascinuje ma ľudská psychika, ale môj pohľad na predmety sa časom mení.

Ktorý predmet neobľubuješ? Prečo?

D: Fyziku, ale je to pre mňa úplne nový predmet, tak neskôr si ho možno obľúbim.

CH: Slovenčinu a literatúru. Jednoducho nerád hovorím spisovne, aj doma hovoríme po záhorácky. Rád používam skratky a slovenčina mi veľmi nejde.

CH: Matematiku, kvôli spôsobu vyučovania a geografiu, pretože ma vôbec nebaví a neviem jej prísť na chuť.

CH: Matematiku, fyziku a výtvarnú výchovu, tieto predmety mi prídu nudné. Och, a takisto nenávidím etickú výchovu.

CH: Všetky sa mi páčia.

D: Nemám rada geografiu, príde mi nudná a ťažká.

Je to tu iné ako na základnej škole? V čom?

CH: Áno, je to tu iné. Tu na tejto škole máme lepšie učenie a mám tu viac kamarátov ako predtým. Lepšie sa tu vysvetľuje a zdokonalil som sa v jazykoch.

D: Áno, rozhodne je to tu iné, ale zato lepšie. Preberáme viac učiva, sú tu lepší učitelia a zapájame sa viac do rôznych aktivít a súťaží.

D: Začíname skôr, sú tu lepší učitelia, nemáme 20-minútovú prestávku, na ktorej ideme na školský dvor.

D: Určite kolektív, ten sa zmenil k lepšiemu. Super je tu aj to, že nepočujem kričať malé deti, to ma upokojuje.

CH: Ja som chodil na súkromnú školu a riešili sme tam len jedného človeka a to tu je oproti tomu super.

CH: Trošku ťažšie učivo a to je asi všetko.

D: Na základnej škole sme sa vôbec neučili a tu učiteľom aj záleží na tom, aby sme mali dobré výsledky.

CH: Lepší kolektív a lepší učitelia.

D: Na ZŠ sme mali lepšie obedy.

D: Áno, nejaké zmeny sa určite nájdu. Učenia je viac a veľkým nezvykom je, že nevidím menšie deti.

Ako dlho si si zvykal/a na nový kolektív? Bolo to pre teba príliš ťažké nájsť si nových kamarátov?

D: Veľmi dlho nie, pretože tu mám kamarátky aj z bývalej školy, ale postupne sme sa zoznámili aj s ostatnými v triede.

CH: 1,5 mesiaca.

D: Nie, kolektív je fajn, ale stále mi chýba moja bývalá škola.

CH: Úprimne, ja si stále zvykám.

CH: Nie dlho, našťastie som obľúbený typ.

CH: Nie veľmi dlho, niektorých už dávno poznám.

CH: Na nový kolektív som si zvykal veľmi krátko a nájsť si nových kamarátov bolo veľmi ľahké.

CH: Nemusel som si zvykať, lebo decká sú veľmi kamarátske a kolektív je jeden z dôvodov, prečo túto školu obľubujem.

D: Ani nie, zvykla som si rýchlo.

Si zatiaľ spokojný/á so svojimi študijnými výsledkami?

CH: Od začiatku roka mám jednu dvojku z nemčiny a tá bola veľmi VEĽMI tesná, chýbali mi asi dva body do jednotky. Takže som spokojný.

CH: Ani veľmi nie.

D: Áno, až na pár výnimiek.

CH: Áno, nikdy som na vysvedčení horšiu známku ako jednotku nemal a ani neplánujem.

CH: Ujde to.

D: Áno veľmi. Učenie mi ide celkom ľahko.

Čo hovoríš na školskú jedáleň? Si spokojný/á s obedom?

D: Je to trochu horšie ako na bývalej škole, ale školské obedy mi nikdy veľmi nechutili.

CH: Oproti našej starej škole tu varia výborne!

CH: Obedy mi chutia, ale polievky mi nechutia vôbec.

D: Podľa toho, čo varia, ale pitie nemám rada.

CH: 1 zo 7 obedov mi chutí. Mohli by aj lepšie variť a dávať lepšie pitie.

D: Celkom mi tu chutí.

CH: V porovnaní s predošlou školou tu varia oveľa lepšie a obedy mi veľmi chutia.

Si spokojná s rozhodnutím študovať na GAB-e?

D: Áno, keďže si ešte nie som istá, čo chcem v živote robiť, je to pre mňa najlepšia voľba.

D: Áno, chcela som sem ísť už od 4. triedy, hlavne kvôli môjmu bývalému kolektívu.

D: Áno, veľmi sa mi tu páči. Na ZŠ by som sa nevrátila.

CH: Jasné. Ale ten spánok do 7:00 mi bude chýbať.

D: Nevieť. Ja nemám rada zmeny a tak si stále zvykám. Myslím si ale, že toto rozhodnutie nepatrí k najhorším v mojom živote.

CH: Po tom čo som zistil, čo sa deje na Mlynskej ZŠ, tak celkom áno.

CH: Nóóóó... hej.

otázky pre prímu pripravili **Tereza Pienčáková, Dominika Polgárová, Lenka Šemrincová** z tercie, anketu spracovali **Miriám Maťašáková a Dominka Nagyová**, sexta

Z našej tvorby

Ponúkame vám bájky, ktoré napísali žiaci prímy.

Tereza Korvínová, Barbora Čintalanová, príma

Bájka o líške a vlkovi

V jedno ráno sa líška vybrala k potoku. Netrvalo dlho a stretla vlka. Ten sa jej prihovoral: „Líštička, kmotrička, kam ty takto ráno?“ „Jáj, vlčík, tlačik, hladná som, ryby si idem nachytať,“ odpovedala líška. „Môžem sa k tebe pridať?“ spýtal sa vlk. Líška odvetila: „Áno, samozrejme, poďme spolu.“

Keď prišli k potoku, vlk sa zľakne studenej vody a nechá prácu na líšku. Líška sama chytá ryby v studenej vode, máča si svoj kožuch. Vlk stojí obďaleč a pozerá sa na ňu. Vyhrieva sa na slniečku a keď mu je už dlho, spýta sa líšky: „Koľko už máš chytených rýb, kmotrička?“ „Chcem chytiť ešte dve, ale nemám ich už kam dať,“ odvetila líška. „Výborne, to bude hostina!“ tešil sa vlk. Líška zvolala: „Poďme ku mne, ja mám veľký domček.“

Líška s vlčíkom utekali s plným košom rýb domov. Zastali pri domčeku, líška zabuchla dvere vlkovi pred nosom. Prekvapený vlk s padnutou sánkou vytrvalo klope na okno: „Líštička, kmotrička a čo ja, ja nedostanem?“

Líška mu výsmešne odvetila: „Jáj, ty tlačik, vari nepoznáš príslovie, bez práce nie sú koláče?“

Martina Gajdošová, Ella Borš, Lenka Logojdová, príma

Pes a mačka

Bola raz jedna mačka, ktorá nemala v láske susedovho psa. V jeden chladný deň sa mu rozhodla dať na budú rozžuvanú žuvačku. Keď bola žuvačka umiestnená na búde, zašla za múrik a čakala, čo sa bude diať. Neuvedomila si však jednu vec: vonku bolo veľmi chladno a žuvačka po chvíli stvrdla na kameň. Mačka to chcela vzdať, keď v tej chvíli prišiel pes. Ten zobral žuvačku rozžuvá ju a prilepil mačke do peliešku. Unavená po celom dni si išla oddýchnuť, no nevšimla si žuvačku. Keď sa zobudila, mala celý kožušok lepkavý od žuvačky. Vedela dobre, že ju tam dal pes. Od tej doby obaja žijú v mieri.

Ponaučenie: Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne

Ela Žigová, Nikola Furdová, Karolína Prokajová, príma

Neubližuj mladším a slabším, pokiaľ sa neodvážiš na seberovného

Dávno pradávnो žil v jednej džungli nádherný tiger. Pomarančovú srst' mu delili pásiky čierne ako vanilkové struky. No nech bol akokoľvek krásny, pre jeho nespravodlivosť a škodoradosť ho nikto nemal v láske. Ubližoval mladším a slabším, nielen kvôli obžive, ale aj pre zábavu. Báli sa ho všetky drobné zvieratká. Jedného dňa, keď šikanoval myšku, uvidel ho lev. Lev sa hneď zastal myšky a tigrovi povedal: „Hej tiger! Keď si taký frajer, odvážiš sa aj na seberovného?!“ Tiger sa pri pohľade na levove mohutné laby zľakol a zmizol v hustom poraste. Odvtedy už tiger nikdy neubližoval slabším, lebo zistil, aký je to hrozný pocit.

Viktor Slašťan, Samuel Gajdoš, Samuel Gul'vaš, príma

Osamelá veverička

Bola raz jedna veverica, ktorá nebola veľmi obľúbená vo svojom okolí. Veverice sa jej posmievali, ohovárali ju za chrbtom a verejne ju ponižovali. Jedného dňa sa rozhodla, že pošle sms v tvare JOJ na 987. Veverička vyhrala 100 000 eur a kúpila si za ne veľa orechov. Hneď ako sa to dozvedeli ostatné veverice, dobre že sa nepobili, aby sa s ňou mohli kamarátiť. Zrazu jej vraveli, že je úžasná a stále sa jej líškali. Lenže veverica nestála o priateľstvo pre peniaze a orechy.

Ponaučenie: Kamarát, ktorý chce byť tvoj kamarát len pre tvoj majetok, nie je tvoj ozajstný kamarát.

Adam Vietoris, príma

Namyslená sova Viki

Bol raz jeden les a v ňom žila sova Viki, ktorá si myslela, že pojedla všetku múdrosť sveta a chválila sa, aká je múdra. Veď aj prirovnanie „múdry ako sova“ to hovorí. Keď prišla súťaž o najmúdrejšie zvieratko v lese, Viki sa do nej prihlásila s istotou, že všetko vie a vôbec sa na súťaž nepripravovala. V deň súťaže sova Viki nevedela odpovedať ani jednu otázku. Prehrala na plnej čiare a pred všetkými sa zahanbila. Uvedomila si, že sa treba viac vzdelávať a menej vychvaľovať. Po rokoch učenia sa opäť prihlásila do tej istej súťaže a tentokrát ju vyhrala. A teraz vždy, keď sa jej nechce študovať, uvedomí si, že učenie má trpké koreňky, no sladké ovocie.

A ešte báseň našej žurnalistky...

Nikola Furdová, príma

Kamarát

Naraz ťa rozplače i rozosmeje,
a to nikto iný nevie.
Kamarát nerieši tvoj vzhľad,
nech si aký, má ťa rád.

Kamarátstvo, to je puto,
ani silné ani slabé,
keď si smutný, jemu je to ľúto,
podrží ťa i keď padáš práve.

Priateľstvo je dar!
daruj ho a nezostaneš sám.

I keď občas prídu ťažké chvíle,
Nenávisť, ale i láska,
Pomôžu slová milé,
Keď priateľstvo praská.

O priateľstvo staraj sa,
nenechaj ho pretiecť medzi prsty,
I keď sa stratí, neboj sa,
nájdeš ho, tým som si istý.

Maturanti a ich pohľad späť...

ankety spracoval **Matej Hrnčiar**, septima

OKTÁVA

Prečo si sa pred ôsmimi rokmi rozhodol/a pri výbere strednej školy pre GAB?

D: Rodičia chceli, aby som študovala na gymnáziu.

D: Prišla som až v sexte, prestúpila som z iného gymnázia, kde som nebola spokojná, tak GAB asi bola ďalšia možnosť.

D: Len som to prišla vyskúšať. A podarilo sa.

CH: Rodičia to tak chceli, ale napokon som spokojný.

Aké očakávania si mal/a od štúdia?

D: Čakala som dobrý prístup od učiteľov, čiastočne sa naplnil. Taktiež som čakala, že sa zúčastníme lyžiarskeho výcviku, čo nevyšlo a sklamarilo ma to.

CH: Čakal som, že to bude všeobecná príprava na VŠ a to sa aj splnilo.

D: Dúfala som, že si nájdem dobrý kolektív a že ma učitelia pripravia na VŠ. Asi sa splnili.

D: Mala som hrozné očakávania, že to bude úplne ťažké a aj bolo, no odhliadnuc od toho... škola bola super.

D: Čakala som, že to bude ťažké, ale zas tak hrozné to nebolo.

Keby si bol/a znova piatokom, vybral/a by si si opäť GAB?

CH: Nie na osem rokov.

D: Asi áno.

D: Nie, išla by som na strednú so zameraním na to, čo chcem robiť.

CH: Nevybral by som si asi žiadne gymnázium.

D: Určite áno, kvôli lokalite.

Ktorý predmet si mal/a počas štúdia najradšej a ktorí profesori ti najviac prirástli k srdcu?

D: Najviac asi slovenčina, nemčina a angličtina, aj práve vďaka učiteľom, ktorí nás učili.

CH: Biológia – p. prof. Strivinská, filozofia – p. prof. Lesay a geografia – p. prof. Vietorisová.

D: P. prof. Maľa, ten mal vždy na mňa najpozitívnejší vplyv. Škoda, že ho už v oktáve nemáme.

D: Biológiu a telesnú. Všetci sú celkom fajn.

D: P. prof. Kobolková a Brveníková.

Keby si si mal/a vybrať jeden najvýznamnejší zážitok z tvojho GABáckeho života, čo by to bolo?

CH: Keď Karin vytopila školu, KOŽAZ, keď sa farár modlil za spolužiaka, aby nemal ADHD.

D: Všetko, čo sa udialo bolo super. Páčili sa mi výlety, najmä KOŽAZ.

D: Pre mňa jednoznačne stužková (ak nerátame prípravy).

D: Vylomenie kľučky.

D: Výlety s mojimi spolužiakmi.

Je niečo, čo by si na GABe rád/rada zmenil/a, ak by si mal možnosť?

D: Možno sa v poslednom ročníku sústrediť viac na maturitné predmety ako na ostatné.

D: To, že naša trieda nebola ani na lyžiarskom, ani v Osvienčime.

D: Bolo by fajn mať opäť utierky na ruky na WC.

D: Zrušenie suplovania – ak chýba učiteľ, nejde sa do školy :).

CH: Už by som po toľkých rokoch naozaj postavil tú veľkú športovú halu namiesto malej telocvične.

A teraz k maturitám. Aké pocity si mal/a pred písomnými maturitami?

D: Určite nervozita, ale učila som sa a to ma upokojilo.

D: Tešila som sa, že to bude za mnou.

D: Stres, stres, stres.

CH: Stavby úzkosti.

D: Týždeň pred maturitami stres, v deň maturít som bola v pohode.

Čo ti pripadalo najdesivejšie – slovenčina, angličtina, nemčina alebo matematika?

D: Sloh zo slovenčiny, ale nakoniec bol test horší.

CH: Nemčina, preto som z nej nematuroval.

CH: Matematika.

D: Angličtina, ale väčší stres som pociťovala pred slovenčinou.

A čo hovoríš na témy slohov?

D: Myslím, že na slovenčine si mohol každý nájsť niečo, čo mu sadlo a z cudzích jazykov sme mali dobré témy.

CH: Nemám slov...

CH: Boli primerané nášmu veku a schopnostiam.

D: Slovenčina bola fajn, dalo sa vybrať. S angličtinou som tak spokojná nebola.

D: Dosť dobré.

Popíš našim mladším študentom aké to je zasadnúť si za maturitný test. Čo sa ti v tých momentoch prehŕňalo hlavou?

D: Hlavne som si hovorila, že nesmiem byť príliš v strese, lebo potom človek veľa zabúda a robí hlúpe chyby.

CH: Nie je to nič hrozné, test ako každý iný.

D: Že čas neustále beží a nie je čas na chyby.

D: Hlavne netreba stresovať, aj keď to niekedy nie je možné.

D: Pred testom to bol veľký stres a strach. Keď som už začala písať, povedala som si, že bude ako bude.

Si spokojný/á so svojím výkonom?

D: Veľmi nie, ale v živote sa ma na to nik pýtať nebude.

CH: Áno.

D: Áno.

CH: Som, no aj tak sa na to nikto nebude pozeráť, iba pri ústnych to môže pomôcť.

Aké predmety si si vybral/a na ústnu časť a čo ťa k tomu viedlo?

D: Občianska a dejepis – potrebujem ich na výšku a občianska ma aj baví.

CH: Matematiku a fyziku – chcel som nejaké odborné predmety.

D: Dejepis a občianska – pôvodne som chcela ísť na medzinárodné vzťahy, kde sú tieto predmety potrebné.

D: Chémia a biológia – idem na medicínu.

D: Biológiu a chémiu, pretože moje učiteľky boli dobré a učenie sa týchto predmetov mi prišlo ľahké.

Keď si predstavíš ústne maturity, z čoho máš najväčší strach?

D: Že mi všetko vyfučí z hlavy a na nič si nespomeniem.

D: Že budem mať okno.

CH: Neviem, čo si oblečiem.

D: Bojím sa, že si vyťahnem otázku, ktorú viem menej ako ostatné.

D: Pri ústnych asi všetkého.

Na záver. Ako by si celkovo zhodnotil/a svoje štúdium na našej škole, prípadne, čo by si poradil/a či odkázal/a mladším žiakom?

D: Veľmi rýchlo ubehol čas, príde mi to ako rok. Myslím si, že nás učitelia naučili veľa, nielen vedomostí, ale aj zodpovednosti. Poradila by som, nech sa v maturitnom ročníku učia naozaj od septembra, lebo je potom ťažké to dobehnúť.

D: Keďže mám najlepších spolužiakov tak super. Snažte sa celé štúdium, v oktáve to oceníte!

CH: Nebol by dobrý nápad hodnotiť práve to moje.

CH: Snažte sa už v prvom ročníku prísť na to, z čoho chcete maturovať.

D: Učte sa pravidelne či ste prvák, druhák alebo tretiak, vo štvrtom ročníku vám to pomôže. Nedá sa stihnúť 4-ročné učivo za jeden maturitný ročník (a čítajte povinné čítania!!!).

4. A

Prečo si sa pred štyrmi rokmi rozhodol/a pri výbere strednej školy pre GAB?

D: Chcela som ísť na gymnázium do Bratislavy, ale toto gymnázium bolo bližšie, a tak nestrácam čas cestovaním.

CH: Pretože som Senčan a kvôli lokalite školy môžem absolvovať počas dňa aj iné aktivity.

D: Najbližšia škola, najlepšia škola.

CH: Mal som tu brata, je to blízko a chcem pokračovať v štúdiu na vysokej škole.

D: Neoplatilo by sa mi cestovať do Bratislavy na gymnázium, keď rovnakú možnosť mám tu.

Aké očakávania si mal/a od štúdia?

CH: Z počiatku žiadne a časom stať sa múdrejším a prostredníctvom toho lepším. To sa, dúfam, splnilo... Škola mi poskytla to, čo mohla a bolo toho viac ako dost' a to, že som si nezobral toľko, koľko som mohol, je len moja chyba a nie školského systému.

D: Kvalitná príprava na VŠ, moje očakávania sa splnili.

D: Najprv som si myslela, že sa sem nedostanem, ale nakoniec som spokojná.

D: Že to bude väčšia zábava ako na základnej škole.

CH: Nemal som očakávania, proste som išiel.

Keby si bol/a znova deviatakom, vybral/a by si si opäť GAB?

D: Áno.

D: Nie, išla by som do Bratislavy.

D: Nie, skúsila by som niečo iné.

CH: Áno, vybral.

Ktorý predmet si mal/a počas štúdia najradšej a ktorí profesori ti najviac prirástli k srdcu?

CH: Biológia, dejepis, filozofia. Svojím spôsobom všetci, ale každý trochu inak.

D: Obľúbila som si nemčinu, ktorú som na základnej škole nemala vôbec rada a p. p. Nemečkovú.

CH: Geografia a dejepis. Profesori takmer všetci, najmä však p. p. Šimulčík a Maľa a naša super triedna p. p. Synaková.

D: Dejepis, angličtina, nemčina, chémia a geografia. P. p. Strivinská, Nemečková, Vietorisová a Synaková.

D: Žiaden predmet nemôžem uprednostniť a všetkých profesorov mám rada.

Keby si si mal/a vybrať jeden najvýznamnejší zážitok z tvojho GABáckeho života, čo by to bolo?

CH: Prípravy stužkovej.

D: Naše spoločné výlety a exkurzie, kedy sme boli všetci ako jeden kolektív a boli sme prirodzení takí, akí sme a na nič sa nehrali.

D: Stačí, ak sedíte s tým správnym človekom.

CH: Turistický – p. p. Synaková ma našla v skrini (schovával som sa tam po večierke u báb)

D: Príhovor našej triednej na stužkovej.

Je niečo, čo by si na GABe rád/rada zmenil/a, ak by si mal možnosť?

CH: Seminára by som zaviedol aj do tretieho ročníka.

D: Prístup niektorých profesorov. Niektorí berú svoj predmet až príliš vážne

a vytvárajú nám zbytočné stresy zo školy.

CH: Zaviedol by som inú formu štúdia – nie toľké tlačenie do učenia „musíte, lebo hento a tamto,“ ale skôr zdôvodnenie prečo je to pre nás dobré a ako nám to pomôže, ako k tomu máme pristupovať.

D: Na GABe nič, ale v školstve by som zmenila zopár vecí.

D: Zaviedla by som semináre už od tretieho ročníka. Bolo by lepšie, keby sme maturitné témy poznali skôr a mohli by sme sa ich učiť už cez letné prázdniny pred štvrtým ročníkom.

A teraz k maturitám. Aké pocity si mal/a pred písomnými maturitami?

D: Nevedela som, čo mám očakávať. Najskôr som bola v pokoji, no ako sa blížil čas, kedy sme mohli vstúpiť do triedy, začala som mať trému.

D: Nebola som moc v strese, brala som to ako normálny test, aký píšeme na hodine.

D: Trošku stres, ale potom to bola veľká úľava a teraz s odstupom si hovorím, že sa až tak nebolo čoho obávať.

D: Samozrejme stres, vtedy som verila aj v Poseidona.

CH: Bol som pokojný. Urobil som všetko pre to, nech to napíšem dobre.

Čo ti pripadalo najdesivejšie – slovenčina, angličtina, nemčina alebo matematika?

CH: Desivé nebolo nič, ale náročnejšia bola angličtina.

D: Jednoznačne slovenčina.

D: Angličtina – na listening hovorili dosť rýchlo a bála som sa, že nebudem nič rozumieť.

D: Pred maturitou angličtina, po nej slovenčina.

D: Rozhodne angličtina, no po obdržaní testu zo slovenčiny aj to.

A čo hovoríš na témy slohov?

D: Celkom fajn. Každý si prišiel na svoje.

D: Zo slovenčiny som čakala oveľa horšie témy, ale boli celkom v pohode.

Z angličtiny dali tiež celkom ľahké témy, dalo sa to stihnúť za 60 minút.

D: Slohy mi nikdy moc nešli, takže mohlo to byť aj horšie.

CH: Zo slovenčiny boli zložitejšie ako z angličtiny, ale dalo sa z toho vysomáriť.

D: Dobré, myslím, že každý našiel to svoje.

Popíš našim mladším študentom aké to je zasadnúť si za maturitný test. Čo sa ti v tých momentoch prehŕňalo hlavou?

D: Všetko možné, ale dokopy nič.

D: Aby som sa nesústredila na nepodstatné veci, hrabala som v pamäti čo sa dalo a chcela som to už mať za sebou.

CH: Jedine to, aby som to stihol a snažil som sa pospomínať si na veci, ktoré sme sa učili. V prvom momente som mal pocit, že nič neviem.

D: Už nič neviem zmeniť, hlavne treba byť pokojný. Deň testu je nič v porovnaní s prípravami naň.

D: Nie je to až tak strašné, ako som čakala. Bol to ako klasický písomný test. Roz-

mýšľala som nad tým, že asi aké otázky budú v teste a hlavne aby som to už mala konečne za sebou.

Si spokojný/á so svojím výkonom?

D: Väčšinu výsledkov ešte neviem, ale pociťovo viem, že som spravila všetko, čo som mohla.

CH: Nie, mohlo to byť lepšie, ale veľkým faktorom bol stres, veľa chýb bolo kvôli tomu, že som bol zbrklý.

D: Áno, síce sloh som mohla napísať aj lepšie, ale keďže to nie je moja silná stránka, tak som to podľa mňa napísala dobre.

D: Nie, na slovenčine som sa nechala párkrát nachytať a to ma teraz mrzí. Upokojuje ma však, že som ako jedna z mála trafila „cti.“

Aké predmety si si vybral/a na ústnu časť a čo ťa k tomu viedlo?

D: Dejepis – na ZŠ som mala skvelú učiteľku, ktorá mi ukázala, aké je dôležité poznať históriu. Geografia – začala ma baviť na GABe a pride mi to ako skvelý predmet skoro na každú VŠ, lebo je tam veľa rôznych vecí.

D: Nemčina – znalosť jazykov je v terajšom svete dôležitá a mali sme dobrú pani profesorku. Geografia – baví ma spoznávať svet, zide sa to do života.

D: Geografia – rada by som ju študovala aj na VŠ. Dejepis – zdalo sa mi to ako ľahká voľba.

CH: Dejepis a občianska. Obidva ma zaujímajú, mám k nim vzťah a zide sa mi to aj na VŠ, pretože chcem ísť študovať právo.

Keď si predstavíš ústne maturity, z čoho máš najväčší strach?

D: Vždy mám stres, keď mám hovoriť pred ľuďmi, čiže najväčší strach mám z komisie.

CH: Že si vytiahnem tému a budem mať „okno.“

D: Že mi nebude stačiť 20 minút na prípravu.

D: Z pohľadov skúšajúcich.

D: Že ju nespravím a nebudem môcť ísť na VŠ.

Na záver. Ako by si celkovo zhodnotil/a svoje štúdium na našej škole, prípadne, čo by si poradil/a či odkázal/a mladším žiakom?

D: Je to super škola, ak sa naozaj zaujímaš o učenie a snažíš sa, tak ti profesori radi pomôžu v čomkoľvek. Budú ťa podporovať v tom, čo rád robíš a o čo sa zaujímaš.

D: Aby sa učili kým môžu. Lajdáctvo všetkých skôr či neskôr dobehne a ešte aby si nevolili konflikty s profesormi.

D: Štúdium na tejto škole sa mi páčilo a mladým študentom by som odporučila, aby sa pravidelne učili, lebo im ten štvrtý ročník potom nebude ťažký.

D: Štúdium hodnotím veľmi pozitívne, splnilo všetky moje očakávania, veľmi sa mi páčil prístup všetkých učiteľov.

D: Sme tu všetci jedna veľká rodina a to sa mi páči najviac.

Kúsok snehu v lete

napísala **Klára Martonková**, kvinta

Tak ako každý rok chodia prváci a kvinta spolu na lyžiarsky kurz, nebo-
lo to inak ani teraz. A tento rok to vyšlo na nás. 11. februára sme všetci plní očakáva-
nia nastúpili do autobusu a v hlave s víziou celého týždňa bez učenia sme sa vydali
na cestu. S jednou prestávkou za 4 hodiny som už síce mala chuť ubehnúť polmara-
tón, ale spriemňovali sme si to aspoň spoločným spievaním rôznych pesničiek. Po
konečnom prejdení (aj keď už na záver pešo) cez drevený oblúk "Vitajte" sme si vylo-
žili batožinu v vstupnej hale a začalo sa veľké dohadovanie kto bude s kým na izbe.
Po konečnom dohodnutí sme nakoniec zistili, že na tých izbách budeme aj tak tráviť
iba noc a rýchlo sme išli skúmať ako vyzerajú izby našich susedov.

Ďalšie dni nám ušli rýchlo ako vietor. Každé ráno sme prosili službu, nech nám dá
ešte aspoň 5 minút spánku a keď nás už konečne dostali z postelí, tak sme spustili
salvu nie práve najkrajších slov na raňajky, ktoré skoro nikomu nechutili alebo aspoň
nestačili. Nasledoval veľký zhon, pri ktorom sme sa chystali na svah. Podľa každo-
denného výrazu profesorov súdim, že sme to nikdy nestihli úplne načas. Pre niekto-
rých z nás však bol úspech už len to, že sme sa dokázali postaviť od stola, pri ktorom
sme skoro zaspali, lebo počas noci bolo vždy lepšie sa rozprávať ako spať. Aj keď sa
navonok zdal byť náš program nabitý a monotónny, opak bol pravdou.

Vyhováranie sa na rôzne bolesti a nedostatok energie nám zabezpečil viac času na
izbe, v teple a v spoločnosti všetkých našich kamarátov. Lyžovanie cez les, v ktorom
každý z nás minimálne raz spadol alebo zapadol. Alarm spustený na celý hotel a po-
stupné zbíhanie dole po schodoch iba v tom, v čom sme boli oblečení (však
Adam...). Večerné hranie Avalonu (ktorý som sa naučila hrať až po lyžiarskom) a
Evičkiné vykrikovanie, čo za postavu je. Biliardové turnaje, diskotéky a hokej o štvrtéj
ráno. Večierka, ktorú aj tak nikto nedodržiaval a schopnosť schovať sa na izbe a ro-
biť, že spíme behom 3 sekúnd, keď sme začuli kroky na schodoch. Polnočné jedenie
Nesquik guľičiek a výbuchy smiechu nielen vo wellness, ktoré nám všetkým navždy
zostanú v spomienkach. A zrazu sme všetci povstávali z postelí a zistili nešťastnú
správu, že je už piatok. S neochotou sme poznášali svoje veci dole a využili ešte po-
sledné chvíle na zábavu. Keď sme už my baby sedeli v autobuse, prilepené na sklo
sledujúc chalanov, ako nám nakladajú batožinu a lúčiac sa s miestom, kde sme zažili
toľko krásnych chvíľ, bolo mi ľúto, že to tak rýchlo ubehlo. Týmto sa chcem poďako-
vať všetkým spolužiakom z kvinty, ale aj kamarátom z 1.A za krásne prežitie lyžiar-
skeho a za ešte krajšie spomienky, ktoré na ňom vznikli.

Anketa v 1. A a kvinte

Aký je tvoj najlepší/najzaujímavejší zážitok z lyžiarskeho?

CH: Diskotéka posledný večer bola nezabudnuteľná.

D: Nejde vybrať, bolo ich veľa.

D: Hokej.

D: Sedenie vo wellness s výhľadom na svah, z ktorého vidno ako ľudia padajú na zadok.

D: Videá o carlingu.

CH: Dabovanie Ferihy.

D: Je to nezverejniteľné.

D: Keď sme si napchali uteráky do nohavíc a twerkovali s tým + depilačný pások...

CH: Ako rozbili pingpongový stôl (opravili ho).

D: Keď bol poplach a Adam zbehol do haly iba v trenkách.

Ako sa ti lyžovalo? Vyhovoval ti lyžiarsky svah?

CH: Úplná pohodička.

CH: Trochu krátky, ale pre začiatocníkov ideálny.

D: Nelyžovala som.

CH: V pohode, svah nebol príliš strmý, ale bola hmľa.

D: Lyžiarsky svah bol krátky, keby bol 2. svah upravený, tak by bolo lepšie.

D: Najviac sa mi páčili cestičky lesom, ale aj svah bol dobrý.

D: V pohode, ale väčšinu času bola hmľa a svah bola skôr somárska lúčka.

Čo hovoríš na preteky v lyžovaní? Si spokojný so svojím výkonom?

CH: Preteky v lyžovaní hodnotím pozitívne. Mal som skvelý čas.

CH: Som so sebou nadmieru spokojný.

D: Nepretekala som, ale mojim kamarátom to išlo.

CH: Druhý som bol.

D: Bolo mi to úplne jedno, nechcela som to ani robiť. Neprišlo mi to zábavné, ani nič podobné.

D: Mohli byť menej náročné, hlavne pre začiatocníkov. Najprv som sa bála, ale som rada, že som to zvládla.

D: Prvý pokus som sa v podstate len kotúlala, ale druhý som zvládla aj v celkom dobrom čase.

Priniesol ti lyžiarsky výcvik pokrok v tvojom lyžovaní?

D: Určite áno, hlavne som sa naučila padat.

D: Ešte som predtým nelyžovala a na lyžiarskom som sa to naučila.

CH: Ale hej. Nestal sa zo mňa síce profi lyžiar, no zlepšil som sa.

CH: Ani nie.

Osoba bez ktorej by si si nevedel/a lyžiarsky predstaviť?

CH: Izba 201.

CH: Bez seba.

CH: Jednoznačne Norbert Hinca.

D: Sandra Rothová a pár prvákov (Jakub Šimun, Roman Ibara, Regína Bubeníková...).

D: Všetky moje spolužiačky.

D: Bez inštruktorov a profesora a pani profesorky by to nebolo až také super ako to bolo. Ale bez spolužiakov z kvinty by to bolo úplne o ničom.

CH: Matej Baier, Adam Koleno, Jakub Šimun, Roman Ibara.

CH: A.S.

D: P. prof. Šimulčík a pani Babiaková a statní, spolubývajúce, T.K.
CH: K.B.
CH: Kvinta a 1.A
D: L.F.

Ako k vám učitelia pristupovali? Boli prísni alebo viac zhovievaví?

D: Ako ktorý.
D: Učitelia boli milí.
D: Boli zhovievaví, pani Babiaková bola veľmi milá.
CH: Viac zhovievaví.
CH: Boli normálni, všetko bolo v pohode.
CH: Veľmi trpezliví a zhovievaví.
D: Síce hovorili, že budú prísni, ale nakoniec nás nechali tak.

Upevnili sa vďaka lyžiarskemu vzťahy v triede? Aj kolektív celkovo?

D: Áno, mám pocit, že sme si bližší a máme spolu pekné spomienky.
D: Určite aj vzťahy medzi triedami 1. A a kvinta. Viacej sme sa spoznali navzájom.
CH: V našej triede ani moc nie, ale s druhou triedou áno.
CH: Wahrscheinlich ja.

Ak by sa dalo, zostal by si dlhšie?

CH: 100%.
CH: Určite nie, už v pondelok som chcel ísť domov.
D: Bolo to tak akurát.
D: Áno, neučiť sa celý týždeň, prečo nie?
D: Áno, lebo som tam bola s ľuďmi, ktorých mám rada a zažila som tam nezabudnuteľné chvíle.
CH: Jasné, kľudne aj do konca roka.
D: Bola som chorá, takže nie.
D: Samozrejme. Čo najdlhšie, ako by sa dalo.

Máš voči lyžiarskemu aj nejaké negatíva?

D: Krátka večierka.
D: Na svahu bola ráno hmla a raňajky boli dosť slabé. Ku karnevalu sa chcem vyjadriť, že keby bolo viac ľudí, by to bolo lepšie, ako keď boli len 4 ľudia.
CH: Krátka večierka, otravné videá, málo spánku, ale inak ani nie.
CH: Hučanie Janka Š.
CH: Nie, ale nemali sme teplú vodu.
D: Nie až také dobré jedlo. Pitný režim obmedzený na čierny čaj.
CH: Niektoré dni bolo zlé počasie.

Ak by si mal/a čarovné schopnosti, čo by si k lyžiarskemu pričaroval/a alebo odčaroval/a?

CH: Asi nič, možno viac diskoték a každý deň lyžovať na inom svahu.
CH: Pričaroval by som Irfana a Olivera.
D: Pričarovala by som lepšie jedlo, a hlavne viac výletov do mesta, viacej dní a dlhšiu večierku. Odčarovala by som hádku, ktorá sa stala.
D: Viac jedla a dlhšie večierky a odčarovala tú nepríjemnú čašníčku.
CH: Dlhší týždeň, aby sme tam mohli ostať dlhšie.
D: Nemám čarovné schopnosti a ani nebudem mať.
CH: Teplú vodu, pohodlný matrac.

anketu pripravila **Mirka Matášáková**, sexta
a spracovala **Klára Martonková**, kvinta

Anketa v tercii

Aký je tvoj najlepší/najzaujímavejší zážitok z lyžiarskeho?

D: Keď sme hrali hry na svahu. A s kamarátkou sme na seba spadli a zamotali sme sa. Zaujal ma jeden ujo, ktorý sa chodil lyžovať so svojim psikom. Utekal za ním po ceste hore aj dole. A veľmi ho to bavilo. Tiež ma pobavilo, keď Svetko zlomil tágo.

D: No určite nie je jeden. No môj obľúbený je asi ako spolužiak skončil v strome. Potom druhý najlepší je ako sme "omylom" zlomili tágo. Napriek tomu sa s ním dalo hrať. Pre mňa lyžiarsky je spomienka, na ktorú budem dobre spomínať. Síce tam bolo -17°C, ale aj tak to bol zážitok. Vďaka lyžiarskemu svoju triedu milujem.

CH: Keďže som nikdy predtým nelyžoval, tak je to asi jazda na pome a následný výhľad na svahu.

CH: Lyžiarsky karneval a wellness.

CH: Trafil som spolužiaka prezlečeného za mimozemšťana šľapkou do hlavy.

Ako sa ti lyžovalo? Vyhovoval ti lyžiarsky svah?

D: Lyžovalo sa mi výborne. Svah nebol ani strmý, ani rovný, čiže sa tam dobre lyžovalo.

CH: Ako tak, pre nízke teploty bol zľadovateľý. Mohol by byť dlhší.

D: Lyžovalo sa fajn, ale počasie mohlo byť lepšie. Keď fúkalo a bolo -18°C, nebolo to nič príjemné, ale zato neskôr tie pekné slnečné dni. Svah bol fajn, ale keďže tam bol iba jeden oficiálny, mohlo ich tam byť viac. Takto ma to už časom prestávalo baviť.

CH: Lyžovalo sa mi super, akurát bola strašná zima.

D: Doobeda bol svah fajn, ale poobede už bol pre mňa príliš zľadovateľý a taktiež bola hrozná zima.

Čo hovoríš na preteky v lyžovaní? Si spokojný so svojím výkonom?

D: Ale určite som sa za ten týždeň zlepšila.

D: Áno, som. Bola to zaujímavá skúsenosť.

D: S pretekami som nadmierne spokojná a už vôbec to, že sme s mojou spolužiačkou predbehli čas chalanov, je podľa mňa veľký úspech.

CH: Preteky boli super. Myslím si, že môj výkon bol dobrý.

Priniesol ti lyžiarsky výcvik pokroky v tvojom lyžovaní?

D: Áno. Vďaka lyžiarskemu lyžujem oveľa viac po hranách. A tiež som začala dávať lyže viac k sebe.

CH: Nie priveľa. Zopár skúseností.

CH: Ako nelyžiarovi určite áno.

D: Ani nie. Necítim žiadnu zmenu.

Osoba bez ktorej by si si nevedel/a lyžiarsky predstaviť?

D: Určite to nie je jedna osoba. Bez mojich spolužiakov by tam nebola taká sranda, aká tam bola.

CH: Bez vlekárov.

D: Určite pani profesorka Babiaková.

D: Jakub, Terezka, Saška, Viki, Adamko a mnoho ďalších! A, samozrejme, pani profesorka Babiaková.

CH: Lyžiarsky by som si nevedel predstaviť bez Ruda V.

D: Terezka, Saša, Paulínka, Adam, Jakub a ešte aj dve skupinky chalanov.

Ako k vám učitelia pristupovali?

D: Pani profesorka Babiaková bola na nás veľmi dobrá a pán profesor Šimulčík bol prísny, niekedy bol na nás trochu zlý, ale ukázal nám aj jeho dobrú stránku.

CH: Myslím, že to bolo vyvážené, boli tak akurát prísni.

CH: V niečom nám poľavili a v niečom boli prísni.

D: Ako kedy. Myslím, že boli celkom zhovievaví, až na zopár výnimočných prípadov. Lyžovať učili celkom dobre, myslím, že pani Babiaková dobre učila tú začiatočnícku skupinu.

D: Učitelia mi určite vyhovovali, určite boli aj v niektorých situáciách trochu prísnejší. Ale ako inak by sme mohli naozaj počúvať a mať pred nimi rešpekt.

Upevnili sa vďaka lyžiarskemu vzťahy v triede? Aj kolektív celkovo?

D: Áno oveľa, ale v škole sa to zas trochu pokazí. Aj celkovo, ale hlavne v skupinkách.

D: Áno. Som veľmi vďačná za lyžiarsky, lebo z môjho pohľadu sa náš kolektív výnimočne zlepšil. Bola tam zábavná atmosféra.

CH: Áno, myslím, že sme viac držali spolu a niektoré skupinky sa dokonca spojili.

CH: Celý kolektív sa určite neupevnil, ale myslím si, že nejaké vzťahy v triede sa určite upevnili.

D: Určite áno. Myslím, že sme sa navzájom viac spoznali a zistili sme, že si aj celkom rozumieme.

Ak by sa dalo, zostal by si dlhšie?

CH: Určite áno, každý zážitok so spolužiakmi sa ráta.

D: Určite by som zostala dlhšie.

CH: Lyžovať? Nie. Ale s triedou na hoteli kľudne.

D: Jasné, že hej.

CH: Áno, lyžiarsky bol super, určite by som zostal dlhšie.

Máš voči lyžiarskemu aj nejaké negatíva?

CH: Negatívom bola možno len dlhá a únavná cesta.

CH: Pravdepodobne jedlo, ktoré nebolo najlepšie, no dalo sa to zvládnuť.

D: Ani nie. Super učitelia, super spolužiaci a aj jedlo sa dalo.

D: Ani nie, možno to počasie mohlo byť lepšie.

CH: Bola veľká zima a slnko vykuklo len na dva dni.

Ak by si mal/a čarovné schoposti, čo by si k lyžiarskemu pričaroval/a alebo odčaroval/a?

CH: Odčaroval by som si chorobu, ktorú som mal. Pričaroval by som môjho kamaráta, ktorý ostal v škole.

D: Pričarovala by som ešte jeden týždeň navyše. Odčarovala by som tú veľkú zimu, čo sme mali.

D: Keby som mohla, pričarovala by som lepšie počasie.

CH: Pričaroval by som slnko, teplo a viac priestoru na izbe a odčaroval by som ostatné školy, ktoré tam s nami boli.

CH: Asi nič, ostáva len čakať do kvinty, ako dopadne ten druhý.

otázky o lyžiarskych kurzoch pripravila **Miriám Mat'ašáková**, sexta, anketu spracovali **Tereza Pienčáková**, **Dominika Polgárová**, **Lenka Šemrincová**, tercia

Zo života školy

Cinema Nacht

septima

3.A

Múzeum holokaustu v Seredi

Deň matematiky

DofE

Geocaching Trnava

Škola ide na Slovan

**sekunda
tercia**

SAV

sexta

2.A

s
e
p
t
i
m
a

3.A

KOŽZ

sexta
2.A

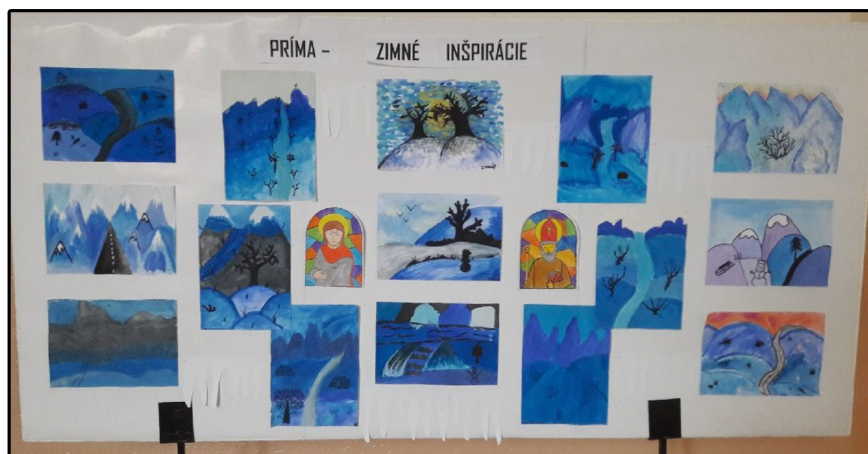
Turistický kurz

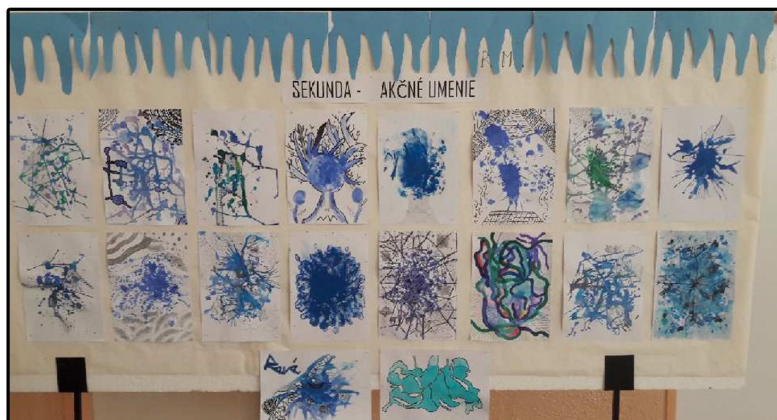
Projekt Čistá voda

Výtvarné práce našich nejmladších

Škola s úsmevom...

Ž: Dobrý deň, teta učiteľka!

Ž: Poučenie si treba ústne zapísať.

U: A toho speváka poznáte?

Ž: Ktorého?

U: No predsa Michala Ďuricu! (správne: Adama Ďuricu)

U: Čo si robil cez víkend?

Ž: Šoféroval som koňa! (správne: Jazdil som na koni)

U: Povedz mi nejakých osvietenských filozofov.

Ž1: Jeden z nich bol dokonca známy básnik a spisovateľ.

Ž2: Daniel Hevier?

U: Rozumie táto trieda po slovensky?!

Ž: Igen.

U: Viete, že podľa Aurela Stodolu je pomenované Aurélium v Bratislave?

Ž: A prečo to nenazvali Stodólium? Aurélii je veľa.

Ž: Pani profesorka, ale ja nevidím cez Jakuba, mal by som sa vymeniť s Paťom.

Ž2: Ale šak ty si vyšší než ja.

Ž: Ale ty máš dlhšie telo.

U: Ja sa čudujem, že sa nikto z vás nepostavil a nepovedal: „Ja vás obdivujem za to, s akou zberbou tu pracujete.“ Ale ja viem, že si to všetci myslíte a to ma drží nad vodou.

U: Máte okrem včiel doma aj niečo iné?

Ž: Máme rybičky. Ale tie už nežijú, asi.

U: Nerad' mu! Veď odpovedá! Tebe niekto radil?

Ž: Áno, vy pri písomke.

Ž: To je to miesto, kde ubytovali Pannu Máriu. Teraz neviem, kde to bolo.

U: Myslíš Betlehem?

Ž: Presne tak.

U: Už nie ste ako kedysi. Ste neaktívni na hodinách, ľahostajní, nehlásite sa...

Ž: Sme proste dospelí.

U: Mám tu aj sochu Dávida, je tam celý nahý, ale pre vás mám cenzúrovanú verziu, lebo mnohí by ste sa z neho nespamätali.

U: Tak sa ma opýtajte toto, že aký je rozdiel medzi absolutistickou monarchiou a diktatúrou?

Ž: Dobre, tak pán profesor, aký je rozdiel medzi absolutistickou monarchiou a diktatúrou?

U: A čo presne by si chcel vedieť?

(na hodine slovenčiny)

U: Čo znamená lomka?

Ž: Delenie.

U: Prelož vetu „môjho brata“

Ž: Meines Bruderinge.

U: Ty kam chodíš na nemčinu?

Ž: V lete, keď sú zimné prázdniny...

U: Vyhod' ten mobil z okna! Chcem vidieť, ako sa rozplasne na snehu.

(na hodine biológie sa žiaci učia ochranu pred zemetrasením)

U: Keď je zemetrasenie, treba sa vyhýbať výťahom a schodom. Čo spravíš, keď si niekde na dvanástom poschodí?

Ž: Skočím.

(žiak ide písať písomku)

U: A nie že mu budeš radiť!

Ž: Ani by ma nenapadlo...

Na nemčine sa vymenúvajú slová súvisiace s fahrrad (bicykel)

Ž: Shrek.

U: Prečo Shrek?

Ž: Lebo na Vianoce ide Shrek.

U: Ale fehrrad je bicykel!

Ž: Jáj, ja že sú to prázdniny.

KUPÓN

Ž: Môj názor je taký, že ateista-realista.

U: Dáme si Tichú noc po nemecky, slovensky a potom zmiznete.

(učiteľka položí otázku...)

U: No, Michal, vidím, že ti bliká, tak povedz.

Ž: Už mu zhaslo.

Ž: Ten lichobežník vyzerá ako lavór.

U: Dievčatá, na záchode máte mydlo?

Chalan: Áno.

U: Zajtra sa neuvidíme, lebo idem do divadla... Jáj, s vami...

Ž: Veľké Tatry. (Vysoké Tatry)

U: Odložte tie gymkáče, lebo vám z nich vystrihnem kupóny!

(profesor niečo vysvetľuje)

Ž: Nechcete o tom napísať knihu pán profesor?

(žiaci si ukazujú reakciu vody so sodíkom)

Ž: Horí, horí, idú hasiči, horí, horí sodík zasyčí!

U: Á, teba, Peťo, sem nevidela pri tvojej nadmorskej výške.

U: bod delta (uhol delta)

(žiak niečo rozpráva učiteľovi)

Ž: Jakub, ty nevidíš, že učiteľ ti vôbec nerozumie!

U: Modlitba je rozhovor s diablom. Hups!

(žiak sa veľmi smeje)

U: Prečo sa smeješ?

Ž: Ja neviem...

Kupón pre momentálny „výpadok pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas **septembra a októbra** v školskom roku 2018/2019. Neplatí pre písomné a kontrolné práce.

podpis riaditeľa školy

U: Na Bratislavskom hrade sa stretol Bernolák a jeho kamoši... Poznáte ešte nejakých Bernolákových kamošov?

U: Ak nezavriete ústnu dutinu, dostanete!

Ž: i choose number orange

Ž: Povedali ste, že si mám sadnúť a mi nedáte pätku.

U: Ale už som si to cestou rozmyslela.

Ž1: Prosím, ja sám vám prinesiem sladké, mám plnú skriňu sladkostí.

Ž2: Ja slané.

Ž3: Ja vám vytunujem bicykel.

U: A že vraj demokracia je, bojujú proti mne všetci.

U: ATP znamená...

Ž: A to prečo.

U: Utrpenie mladého Werthera...

Ž: Tak ako sa volal? Wilhelm?

U: Tri deje:...

Ž: Izobarický, izotermický, izochronický.

U: Samuel tvrdí, že ona sa vyživuje homotrofne.

U: Viete, čo to je pre mňa? Ja nie som rýchla ako rýchlik.

Ž: Ale ako tri rýchliky.

U: Podľa vzoru kuli sa skloňujú životné podstatné mená, napríklad Goethe...

Ž: Ale Goethe už nežije!

Ž: Ja som sa hlásil, ešte keď ste tu neboli.

U: Myslím si, že zajtra písomka je vhodná.

Ž: Ale veď pani profesorka, prerátali sme na to ledva dva príklady, nič nevieme!

U: Mi je jedno, to je váš problém, máte sa učiť.

U: Anakonda, hod' to do koša!

